

ဖောင်ပေါ်ထွန်း

မကြံကောင်း

မခည်းကောင်း

SIONEY SHELDON

ARE YOU
AFRAID OF
THE DARK?

မူရင်းစာရေးဆရာ၏ အမှာ

"မိုးလေဝသအကြောင်းကို လူတိုင်းပြောနေကြသည် ။ သို့သော်လည်း မိုးလေဝသကောင်းအောင် ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြ" ဟူသည့် ဆိုရိုးစကားရှိသည် ။ ထိုစကား မမှန်တော့ပါ။ ယခုအခါ ကမ္ဘာ့အင်အားကြီး နှစ်နိုင်ငံတို့ မှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ မိုးလေဝသအခြေအနေကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် စွမ်းအားတွေ ရှိနေကြပြီ။ အမေရိကန်နိုင်ငံနှင့် ရုရှနိုင်ငံတို့ ဖြစ်သည် ။ အခြားနိုင်ငံတွေကလည်း အမီလိုက်နိုင်အောင် သွေးရူးသွေးတန်း ကြိုးစားနေကြသည် ။

လျှပ်စစ်စွမ်းအင်ကို အာကာသထဲသို့ ပို့လွှတ်ခြင်းအပါအဝင် သဘာဝဓာတ်စင်တို့ ၏ အစွမ်းသတ္တိကို လေ့လာစူးစမ်းမှုလုပ်ငန်းကို ၁၈၀၀ ပြည့်လွန် နှောင်းပိုင်းကာလမှ စ၍ သိပ္ပံပညာရှင် နီကိုလာတေဆလာ*** က စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည် ။ ယခုအခါ ယင်းလေ့လာစူးစမ်းမှုသည် လက်တွေ့အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

အကျိုးဆက်ရလဒ်ကတော့ ကြီးမားလှသည် ။ မိုးလေဝသကို ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုနိုင်သလို ကမ္ဘာဖျက်လက်နက်အဖြစ်လည်း အသုံးပြုနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

***Nicola Tesia (1856 -1943) ဆာဘီးယားနိုင်ငံဖွား

အမေရိကန်လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာနှင့် ရူပဗေဒသိပ္ပံပညာရှင်။
"ပြန်လှန်လျှပ်စီး" (၁၈၈၁) ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ။
ရေဒီယိုနှင့်လျှပ်စစ်နည်းပညာ တိုးတက်ရေးအတွက်
ဆင့်ပွားကိရိယာများ နှင့် နည်းစနစ်ပေါင်းအမြောက်အမြားကို
တီထွင်ခဲ့။

၁၉၆၉ခုနှစ်တွင် တီထွင်မှုတစ်ခုကို
အမေရိကန်မူပိုင်ခွင့်မှတ်ပုံတင်ရုံးက မူပိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည် ။ ယင်းမှာ
ပင်လယ်ရေငွေ့အတုများကို ကမ္ဘာ့လေထုအတွင်းသို့
ပို့လွှတ်ခြင်းစနစ်ကို တီထွင်ခြင်းအတွက် ဖြစ်သည် ။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ဂြိုဟ်များ ၏ မျက်နှာပြင်ဧရိယာများအား
အားပြင်းသော ဓာတ်ရောင်ခြည်ပေးခြင်းစနစ်ကို တီထွင်ခြင်းအတွက်
ဝက်စတင်ဟောက်စ် အီလက်ထရောနစ်ကော်ပိုရေးရှင်းအား
မူပိုင်ခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးခဲ့သည် ။

၁၉၇၀ ပြည့်လွန် အစောပိုင်းကာလတွင် စစ်တပ်က
သုတေသနပြုနေသည့် မိုးလေဝသနှင့် ရာသီဥတု
ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းကို အမေရိကန်အောက်လွှတ်တော်ခန့်
သမုဒ္ဒရာနှင့် ပြည်တွင်းမိုးလေဝသ
ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးကော်မတီက ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့ရာ၊
ကာကွယ်ရေးဌာနတွင် နျူကလီးယားလက်နက်များ နှင့် တွဲဖက်၍
အသုံးပြုနိုင်သည့် ဒီရေလှိုင်းများကို တီထွင်ရန် စီမံကိန်းရှိကြောင်း
သိရှိခဲ့ရသည် ။

ကမ္ဘာ့ဖျက်လက်နက်ဆန်းများကို အပြိုင်အဆိုင်

ထုတ်လုပ်မှုအန္တရာယ်သည် အမေရိကန်နှင့် ရုရှားတို့ အကြား အလွန်အမင်း ကြီးမားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ရန်ပြုရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မိုးလေဝသ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းကို ဆန့်ကျင်ဟန့်တားသည့် ကုလသမဂ္ဂသဘောတူစာချုပ်ကို အမေရိကန်နှင့် ရုရှားတို့က ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။ ။

သို့သော်လည်း ယင်းစာချုပ်သည် မိုးလေဝသပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု စမ်းသပ်ခြင်းလုပ်ရပ်ကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါချေ။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် မိုးအတုရွာသွန်းခြင်းကို ဝစ်စ်ကွန်ဆင်ပြည်နယ်မြောက်ဘက် ခရိုင်ခြောက်ခု၌ စမ်းသပ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ။ တစ်နာရီ ၁၇၅ မိုင်နှုန်း မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဒေါ်လာသန်း ၅၀ ဖိုးခန့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရုရှားကလည်း အလားတူစမ်းသပ်မှုများကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ။

၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် "ဝေါလ်စထရီဂျာနယ်" သတင်းစာကြီး၏ ဖော်ပြချက်အရ "အီလတ်အင်တဲလီဂျင့်စ်တက္ကနိုလိုဂျီစ်" အမည်ရှိ ရုရှားကုမ္ပဏီတစ်ခုက "မိုးလေဝသကို အမိန့်ပေးမည်" ဟူသော ကြွေးကြော်သံကိုသုံးလျက် မိုးလေဝသထိန်းချုပ်ရေး စက်ကိရိယာများကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေကြောင်း သိရှိရသည်။ ။ ထိုစက်ကိရိယာများကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတိုင်းက ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အင်အားကြီးနှစ်နိုင်ငံစလုံးက မိုးလေဝသထိန်းချုပ်ရေး စမ်းသပ်မှုများကိုဆက်လက်လုပ်ကိုင် နေကြသောကြောင့် မိုးလေဝသနှင့် ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။ ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်အစောပိုင်းက ထူးဆန်းသော မိုးလေဝသအခြေအနေကို စာနယ်ဇင်းများက အောက်ပါအတိုင်း သတင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ။

‘ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ၊ ကမ်းရိုးတန်းမှ မိုင် ၈၀၀ ခန့်အကွာတွင် ပုံမှန်ထက်လွန်ကဲသည့် လေထုဖိအား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လခန့် တည်ရှိခဲ့သောကြောင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမှ စွတ်စိုလေငွေ့ ပုံမှန်ရွေ့လျားမှုကို ပိတ်ဆို့ထားခဲ့သည် ’ (“တိုင်း” မဂ္ဂဇင်း ၊ ဇန်နဝါရီ - ၁၉၈၁)

‘... ပုံမှန်ထက်လွန်ကဲသော လေထုဖိအား ရပ်ဝန်းတစ်ခုသည် ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းမှ အရှေ့ခြမ်းတစ်လျှောက် ပုံမှန်မိုးလေဝသအခြေအနေကို တားဆီးပိတ်ဆို့ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည် ’ (“နယူးယောက်တိုင်းမ်စ်” သတင်းစာ ၊ ၂၉ - ၇ - ၁၉၉၃)

ဤဝတ္ထုထဲတွင် မိုးလေဝသသည် အကြီးမားဆုံး စွမ်းအားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိကြသည် ။ မိုးလေဝသကို ထိန်းချုပ်နိုင်သူသည် ...

*** မိုးသီးမုန်တိုင်းများ နှင့် လေဆင်နှာမောင်းများကို ဖန်တီးပြီး ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သည် ။

*** မိုးခေါင်ရေရှားအောင် ဖန်တီးပြီး ကောက်ပဲသီးနှံအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည် ။

*** မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း ၊ ဟာရီကိန်းနှင့် ဆူနာမီမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခြင်းတို့ ကို လုပ်နိုင်သည် ။

*** ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ လေယာဉ်ကွင်းများ ပိတ်သွားအောင် ဖန်တီးနိုင်သည် ။

*** ရန်သူတပ်၏ စစ်မြေပြင်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်။ ။

အကယ်၍ . . . ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးက "မိုးလေဝသအကြောင်းကို လူတိုင်းပြောနေကြတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးလေဝသကောင်းအောင် ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး" ဟူ၍ ပြောခဲ့သည် ရှိသော် . . . ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအားလုံး ကိုယ်ကျန်းမာ ၊ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ဟိသစံ - ထိုစကားသည် မုချအမှန်ဖြစ်ပါ၏။

ဆစ်ဒနီရှယ်လဒန်

ဇာတ်လမ်းအစ

ဂျာမနီ၊ ဘာလင်မြို့

ယနေ့သည် သူ့အတွက် လူ့လောကတွင် နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်မည်ဆိုတာကို ဆွန်ဂျာဗားဘရပ် နည်းနည်းကလေးမျှ မတွေးမိ။ သူသည် အန်တာဒင်လင်ဒင်လမ်းမကြီး၏ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခြေချင်းလိမ်နေသည့် နွေရာသီ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တွေကြားမှ တွန်းတိုးရင်း မြန်မြန်ထက်ထက် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ကြောက်မနေနဲ့ ၊ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထား။ သူ့ကိုယ်သူ အားဆေးတင်လိုက်သည် ။

မကြာခင်ကလေးက သူ့ကွန်ပျူတာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် ခင်ပွန်းသည် ဖရန့်၏ မက်ဆွေဂျစ်စကားက သွေးလန့်စရာကြီး။

ဆွန်ဂျာ . . အမြန်သာပြေးတော့၊ အာတေမီးရှားဟိုတယ်ကိုသွား၊ နောက်ထပ်မက်ဆွေဂျစ်မရမချင်း . . .

ကွန်ပျူတာပေါ်မှ မက်ဆွေ ရုတ်တရက် ပြတ်တောက်သွားသည် ။ ဖရန့်ကသူ့စကားကို ဘာကြောင့် အဆုံးမသတ်တာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ။

ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ပရိုင်မာတစ်ယောက်ကို ဖရန့်ဖုန်းဆက်ပြောသံကို ဆွန်ဂျာ ကြားခဲ့သည် ။ "ပရိုင်မာ" ဆိုတာဘယ်သူလဲ။

အာတေမီးရှားဟိုတယ်အနီးသို့ ရောက် လာပြီ။ သည် ဟိုတယ်က အမျိုးသမီးများကိုသာ လက်ခံသည် ။ ငါ ဒီကနေပြီး ဖရန့်ကိုစောင့်နေမယ်၊ သူရောက်လာတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိမ့်မယ်။ ဆွန်ဂျာ လမ်းဆုံသို့ရောက်လာသည် ။ ယာဉ်ထိန်းအချက်ပြမီး နီသွားသည် ။ သူ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်လိုက်သည် ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုဝင်တိုက်သည် ။ သူ လမ်းပေါ်လဲကျသွားသည် ။ လမ်းဘေးတွင် တရားမဝင်ရပ်ထားသည့် ဇိမ်ခံကားတစ်စီး ရုတ်တရက် မောင်းထွက်ပြီး ဆွန်ဂျာကို တည့်တည့်ဝင်တိုက်တော့မလို ထင်ရပေမယ့် ကံကောင်းလို့ ပွတ်တိုက်ရုံသာ တိုက်သွားသည် ။ ချက်ချင်းပင် လူတွေဝိုင်းအုံလာကြသည် ။ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဘယ်နေရာထိသွားသလဲ စသည် ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စိုးရိမ်တကြီး မေးကြသည် ။

ထိုအခိုက် ဖြတ်သွားသော သူနာပြုယာဉ်တစ်စီး ရုတ်တရက်

ထိုးရပ်လိုက်သည် ။ သူနာပြုနှစ်ယောက် ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလာသည် ။

"ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ပြုစုပေးပါ့မယ်"

ထို့နောက် ဆွန်ဂျာဗားဘရပ်ကို ကားပေါ်သို့ ချီတင်ကြသည် ။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မောင်းထွက်လာသည် ။ ဆွန်ဂျာကို ထမ်းစင်ပေါ်တွင် တုပ်ချည်ကြသည် ။ သူက ထထိုင်ဖို့ လုပ်ရင်း ငြင်းသည် ။

"ရပါတယ် ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

သူနာပြုတစ်ယောက်က ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး...

"မထပါနဲ့ ဖရောဗားဘရပ်*** ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ"

ဆွန်ဂျာက အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

"ဟင် . . . ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မနာမည်ကို . . ."

ထိုအခိုက် သူ့လက်မောင်းသားထဲ ဆေးထိုးအပ်ဝင်သွားတာကို စစ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် တစ်လောကလုံး မှောင်မိုက်သွားတော့သည် ။

ပြင်သစ် ၊ ပါရီမြို့

အီဖယ်မျှော်စင်ရှိ လေ့လာရေးစားပွဲတွင်
မတ်ဟားရစ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည် ။
မိုးတအုန်းအုန်းရွာနေသည် ကိုပင် သတိမထားမိ။ တစ်ချီတစ်ချီတွင်

လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တွေက မိုးစက်တန်းတွေကြားတွင် ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ
လင်းလက်သွားသည်။ ။

***ဂျာမန်စကား Frau (ဖရော) သည် အင်္ဂလိပ်စကား Mrs (မစ္စက်) နှင့် တူညီသည်။ ။

စိန်းမြစ်၏ တစ်ဖက်တွင် ရှုလော့နန်းတော်နှင့်
ထရိုကာဒယ်ရီဥယျာဉ်တို့ ရှိနေကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း
မတ်ဟာရစ်ကတော့ သူ့စိတ်အာရုံက တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ထုတ်လွှင့်မည့်
သတင်းထူးကြီးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်း မိုးရောလေပါ ပြင်းထန်လာသည်။ ။ ရစ်က
လက်ကောက်ဝတ်ကို အင်္ကျီလက်နှင့်ကာပြီး နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။
သူတို့ နောက်ကျနေပြီ။ ဒါနဲ့ သူတို့ က ညကြီးမင်းကြီး သန်းခေါင်ချိန်မှာ
မှ ဒီနေရာကို ဘာကြောင့်ချိန်းရတာလဲဟု သူတွေးမိသည်။ ။
သူ့ အ တွေး မ ပြ တ် ခ င် မှာ ပင် မျှော်စင်ဓာတ်လှေကားတံခါး
ပွင့်သွားသံကြားရသည်။ ။ မိုးကြီးလေကြီးထဲ တိုးဝှေ့ပြီး လူနှစ်ယောက်
သူ့ဆီလာနေကြသည်။ ။

ဟားရစ် သူတို့ ကို မှတ်မိသွားသည်။ ။ ရင်ထဲ အေးသွားမိသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ နောက်ကျနေရတာလဲ"

"ဒီမိုးနဲ့ လေကြောင့် မတ်ရာ ၊ ဆောရီးဗျာ . . . ဆောရီး"

"ကဲ ခင်ဗျားတို့ လည်း ရောက် လာပြီ၊ အစည်းအဝေးက
ဝါရှင်တန်မှာ လုပ်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားကိုပြောချင်တာ အဲဒီအကြောင်းပဲ၊ ဒီကိစ္စကို အကောင်းဆုံး ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး အကြာကြီးဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ . . . "

ထိုအခိုက် ဒုတိယလူက ဟားရစ်နောက်သို့ရွှေ့လာသည် ။ ထို့နောက် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်သွားသည် ။ တုံးတံကြီးလေးလံသော အရာဝတ္ထုဖြင့် ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ အရိုက်ခံလိုက်ရသည် ။ ထို့နောက် သုံးဆယ့်ရှစ်ထပ်အမြင့်မှ လမ်းမပေါ်သို့ ဦးစောက်ထိုးကျသွားလေတော့သည် ။

ကိုလိုရာဒိုပြည်နယ် ၊ ဒင်းဗားမြို့

ဂယ်ရီရေနိုးသည် ထိုမြို့မှာ ပင် လေယာဉ်မောင်းသင်တန်း တက်သည် ။ အန္တရာယ်များ သော ကျောက်တောင်မြင့်ကြီးတွေ ထူထပ်သည့်နယ်မြေတွင် လေယာဉ်မောင်းရသည် မှာ ရေနိုးအဖို့ တော့ သမားရိုးကျအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ လောလောဆယ်တွင် "စက်ဆနာစိုက်တေးရှင်း ၁၁" လေယာဉ်ကလေးကို မောင်းလာသည် ။ ဆီးနှင်းဖုံးနေသည့် တောင်ထွတ်တွေကို မျက်ရည်မပြတ်ကြည့်ရင်း အထူးသတိထားပြီး မောင်းနေရသည် ။ လေယာဉ်သည် လေယာဉ်မှူးအခန်းတွင် လူနှစ်ယောက်တင်ဆောင်ရန် ဖြစ်သည် ။ သည် နေ့တွင် တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးပါမလာ။ ရေနိုးသည် လေယာဉ်ကို ကနေဒါလေဆိပ်သို့ မောင်းနှင်မည်ဟု ပြောပြီး ဒင်းဗားသို့ လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ မောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒင်းဗားတွင် သူ့ကို မည်သူမျှ လိုက်ရှာမည်မဟုတ်။ သူ့အစ်မအိမ်တွင်

တစ်ညတည်းပြီး မနက်ကျတော့မှ အခြားသူများ နှင့်တွေ့ရန် အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်သည် ။ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။

ပြီးတော့...

ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ရေနိုး၏ အတွေးပြတ်သွားသည် ။

"စိုက်တေးရှင်း ၊ ဝမ်း ၊ ဝမ်း ၊ ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖော့ကွစ်ထရော့ ၊ ဒင်းဗား နိုင်ငံတကာလေဆိပ် ထိန်းချုပ်မျှော်စင်ကပြောနေတယ် ဝင်လာပါ"

ရေနိုးက ရေဒီယိုခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး . . .

"စိုက်တေးရှင်း ၊ ဝမ်း ၊ ဝမ်း ၊ ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖော့ကွစ်ထရော့ ၊ လေယာဉ်ဆင်းခွင့် တောင်းနေတာပါ"

"ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖော့ကွစ်ထရော့ ၊ လေယာဉ်ရောက်နေတဲ့ အနေအထားကို ပြောပါ"

"ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖော့ကွစ်ထရော့ ၊ ဒင်းဗားလေဆိပ် အရှေ့မြောက်ဘက် ဆယ့်ငါးမိုင် ၊ ပျံသန်းမှု အမြင့်ပေ ၁၅၀၀၀ "

လက်ယာဘက်တွင် "ပိုက်ပိမ်" တောင်ထွတ်ကြီး ဘွားခနဲပေါ်လာသည် ။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပြာလှဲနေသည် ။ ရာသီဥတုက ကြည်လင်သာယာသည် ။ ကောင်းတဲ့ နိမိတ်ဟု ရေနိုးတွေးမိသည် ။

ခေတ္တ ငြိမ်ဆိတ်နေသည် ။ ထိန်းချုပ်မျှော်စင်မှ အသံပေါ်ထွက်လာပြန်သည် ။

"ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖောက္ကစ်ထရော့ ၊ ပြေးလမ်းနှစ် - ခြောက်မှာ ဆင်းပါ ၊ ပြန်ပြောမယ် ၊ ပြေးလမ်း နှစ် - ခြောက်"

"ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖောက္ကစ်ထရော့ ၊ ရော်ဂျာ"***

ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရုတ်တရက် အပေါ်သို့
လေယာဉ်မြောက်တက်သွားတာကို ရေနိုးသိလိုက်သည် ။ သူ
အလန့်တကြား အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ လေပြင်းတိုက်ခတ်
လာပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် လေယာဉ်လူးလိမ့်နေတော့သည် ။
အမြင့်ကို ထိန်းထားရန် လက်ကိုင်ဘီးကို အတင်းပြန်ဆွဲသည် ။
အချည်းအနှီးပင်။ ဒေါသထန်သော လေထုဝဲဂယက်ထဲမှာ
ရေနိုးပိတ်မိနေပြီး လေယာဉ်ကို လုံးဝထိန်း၍ မရတော့။
ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပြင်းပြင်းနှိပ်လိုက်သည်

***Roger - မက်ဆော့ဂျ်ကိုရရှိကြောင်း ၊
နားလည်ကြောင်းပြန်ပြောသည့် ရေဒီယိုသင်္ကေတ။

"ဝမ်း ၊ လီမာ ၊ ဖောက္ကစ်ထရော့ ၊
အရေးပေါ်အခြေအနေရောက်နေပြီ"

"ဝမ်း၊ လီမာ၊ ဖောက္ကစ်ထရော့၊ ဘယ်လိုအရေးပေါ်
အခြေအနေမျိုးလဲ"

ရေနိုး စကားပြောခွက်ထဲသို့ အော်ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် လေထုထဲ ပိတ်မိနေပြီ၊ အရမ်းကြမ်းတယ်၊ ကျွန်တော်
ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းထဲ ရောက်နေပြီ"

"ဝမ်း၊ လီမာ၊ ဖောက္ကစ်ထရော့၊ ခင်ဗျား ဒင်းဗားလေဆိပ်နဲ့ လေးမိနစ်ခွဲကြာ အကွာအဝေးကို ရောက်နေပြီ၊ မျှော်စင်က ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ဘာလေပြင်းမှ မတွေ့ရဘူး။"

"အို . . . ထားလိုက်စမ်းပါ အဲဒီဖန်သားပြင် ၊ ကျွန်တော်ပြောနေတာက . . ."

"သူ့အသံကို တစ်အားမြှင့်ပြီး 'မေဒေး*** . . . မေ . . .'"

ထိန်းချုပ်မျှော်စင်ရှိ ရေဒါဖန်သားပြင်ပေါ်မှ အလင်းစက်ကလေး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မင်ဟတ်တန်နယ်မြေ ၊ နယူးယောက်မြို့

အရုဏ်တက်အချိန် . . . အီးစ်ရီးဗား (အရှေ့မြစ်) ၏ မင်ဟတ်တန်တံတားအောက် ဆိပ်ခံတံတားအမှတ် ၁၇ အနီး ရေစပ်တွင် ဝတ်စုံအပြည့်နှင့် အလောင်းတစ်လောင်းကို ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲအမှုထမ်းနှင့် အရပ်ဝတ်စုံထောက် ဒါဇင်ဝက်ခန့်တို့ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသည် ။ လူသေကောင်၏ ဦးခေါင်းသည် ဒီရေအတက်အကျကိုလိုက်၍ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသည် ။

မင်ဟတ်တန်တောင်ပိုင်း၊ သေမှုသေခင်းတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ခံစုံထောက် အားလံဂရင်းဘတ်က လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်သည် ။ အလောင်းကို ဓာတ်ပုံမရိုက်ရသေးခင် အလောင်းအနီးသို့ မည်သူ့ကိုမှ ကပ်ခွင့်မပြု။ အခြားသူများက အနီးဝန်းကျင်တွင် သက်သေခံအထောက်အထားရှာနေစဉ်

ဂရင်းဘတ်က အလောင်းတည်ရှိနေပုံ အနေအထားနှင့်ပတ်သတ်၍ မှတ်ချက်ရေးသည် ။ အလောင်းကောင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပလပ်စတစ်အိတ်သန့်သန့်ဖြင့် ပတ်ထားသည် ။

ဆေးမှူးကားလ်ဝါဒ်စ် စစ်ဆေးမှုပြီး၍ မတ်တပ်ရပ်ကာ ဘောင်းဘီမှ သဲများကို ပွတ်ချလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အထက်တန်းစုံထောက်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ အားလ်ဂရင်းဘတ်သည် မှတ်တမ်းဝင် ပညာသည် စုံထောက် ဖြစ်သည် ။ ရောဘတ်ပရေဂျစ်ဇာကတော့ ခေါင်းဖြူနေပြီ။ သူ့ပုံက ဒါမျိုးတွေကို ကြုံဖူးပေါင်း များ လှပြီဆိုသည့် ဟန်မျိုး။

***Mayday - လေယာဉ် ၊ သင်္ဘောတို့ မှ အကူအညီတောင်းခံရာတွင် သုံးသော ရေဒီယိုသင်္ကေတ။

ကားလ်ဝါဒ်စ်က အားလ်ဂရင်းဘတ်ဘက်လှည့်ပြီး . . .

"သူ့ကိစ္စ ခင်ဗျားပဲ အားလုံးတာဝန်ယူရမှာ ပဲ အားလ်"

"ခင်ဗျား စစ်ဆေးကြည့်တာ ဘာတွေတွေ့ရသလဲ"

"လည်ပင်းကမေ့ကြောကိုဖြတ်ပြီး လည်ချောင်းကိုလှီးထားလို့ သေရတာ၊ ပြီးတော့ ဒူးခေါင်းက ခုံညှင်းနှစ်ခုလုံးကွဲနေပြီး၊ နံရိုးလည်း သုံးလေးချောင်းကျိုးနေတယ်၊ သူ့ကိုလုပ်တဲ့ လူကတော့ တကယ့်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် လုပ်သွားတာပဲ"

"ဒါနဲ့ ဘယ်အချိန်လောက်က သေတာလဲ"

ကားလံဝါဒက လူသေ၏ ဦးခေါင်းကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်နေသည့် ဒီရေကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

" အတိအကျပြောဖို့ ခက်တယ်၊ ကျွန်တော့အထင်တော့ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်က သူ့ကို ဒီနေရာမှာ လွှင့်ပစ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရင်ခွဲရုံပို့ပြီးတဲ့ နောက်မှ ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာအပြည့်အစုံ တင်ပြပါမယ် "

ဂရင်းဘတ်က အလောင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။
မီးခိုးရောင်အပေါ်အင်္ကျီ၊ အပြာရင့်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်၊
ခနုရောင်လည်စည်းနှင့် အဖိုးတန်လက်ပတ်နာရီတို့ ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည် ။ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ကို နှိုက်စမ်းကြည့်သည် ။
မှတ်စုစာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။
အစွန်းနှစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည် ။ "ဝါရှင်တန် ၊ တနင်္လာနေ့ ၊
နံနက် ၁၀နာရီ" ဟု ရေးထားသည် ။

နောက်တစ်အိတ်ကို နှိုက်ကြည့်တော့ နောက်ထပ်
စာတိုကလေးတစ်စောင် ထပ်တွေ့သည် ။

"ဒါက အီတာလျံဘာသာနဲ့ ရေးထားတာဗျ" ဟု ပြောပြီး
ဘေးဘီလှည့်ကြည့်ရင်း "ဂျီယာနယ်လီ" ဟု ခေါ်လိုက်သည် ။
ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲတစ်ယောက်ပြေး လာပြီး "ဟုတ်ကဲ့ .. ဆရာ"

ဂရင်းဘတ်က စာရွက်ကိုကမ်းပေးရင်း "ဒီစာကို ဖတ်ပြစမ်းပါ"
ဂျီယာနယ်လီ ဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံကျယ်ကျယ်ဖတ်သည် ။

"နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး၊ ကျန်တဲ့ ဆေးတွေယူပြီး ဆိပ်ခံတံတား ၁၇
မှာ ငါ့ကိုလာတွေ့ပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ငါးတွေနဲ့ အတူ ရေကူးဖို့

သာပြင်ပေတော့" ဟု ဖတ်ပြပြီးနောက် စာရွက်ကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။ ။

ရောဘတ်ပရေဂျစ်ဇာ တအံ့တကြည့်လိုက်ပြီး . . .

"မာဖီးယားဂိုဏ်းလက်ချက်ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို အခုလို လူမြင်ကွင်းမှာ ပစ်ထားခဲ့တာလဲမသိဘူး"

"ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ" ဂရင်းဘတ်က လူသေကောင်၏ အခြားအင်္ကျီအိတ်များကို ထပ်၍ နှိုက်ကြည့်သည်။ ။ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။ ငွေစက္ကူတွေ အပြည့်ထည့်ထားသည်။ ။ "သူတို့ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လုပ်တာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်" သူ နောက်ထပ်ကတ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက်... "သေသူရဲ့ နာမည်က ရစ်ချတ်စတီဗင်"

ပရေဂျစ်တွစ်ဇာက မျက်ခုံးချိုလိုက်ပြီး . . "ရစ်ချတ်စတီဗင်တဲ့ လား၊ ဒါနဲ့ မကြာခင်က သတင်းတွေမှာ သူ့အကြောင်းပါလာသေးတယ်ဟုတ်လား"

ဂရင်းဘတ်က ဖြတ်ပြီး . . . "အဲဒါက သူ့မိန်းမအကြောင်းပါ၊ ဒီနန်းစတီဗင်တဲ့ ၊ သူ့အခု တိုနီအော်တယ်ရီအမှုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး တရားရုံးရောက်နေတယ်"

ပရေဂျစ်ဇာက "ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ သူ အစိုးရသက်သေအဖြစ် မာဖီးယားဘုရင်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်"

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရစ်ချတ်စတီဗင်၏ အလောင်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ကြသည်။ ။

အခန်း - ၁

မင်္ဂလာတန်မြို့နယ်၊ ၁၈၀ ဗဟိုလမ်းရှိ
ဗဟိုတရားရုံးအဆောက်အအုံ၊ ရုံးခန်း ၃၇ တွင် အန်တိုနီ (တိုနီ)
အော်တယ်ရီ၏ အမှုကို စစ်ဆေးနေသည် ။ ကျယ်ဝန်းသလောက်
ခမ်းနားခန့်ထည်လှသော တရားရုံးခန်းမကြီးထဲတွင် မီဒီယာပေါင်းစုံမှ
သတင်းထောက်များ နှင့် လာရောက်ကြည့်ရှုသူများ ဖြင့်
ဖြတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေသည် ။

တရားခံစားပွဲတွင် အန်တိုနီအော်တယ်ရီ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှင့်
ထိုင်နေသည် ။ သူ့ပုံက ဖြူရော်ရော် ဝဖိုင်ဖိုင် ဖားတစ်ကောင်နှင့်
တူနေသည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ စူးရှသည် ။ တရားလိုပြ
သက်သေစားပွဲတွင် ထိုင်နေသူ ဒိန်းစတီဗင်ကို သူတစ်ချက်တစ်ချက်
လှည့်လှည့်ကြည့်သည် ။ ယင်းသို့ ကြည့်တိုင်းကြည့်တိုင်း သူ၏
မုန်းတီးရိပ်ကို ဒိန်းစတီဗင် အထင်းသား အကဲခတ်မိသည် ။

အော်တယ်ရီ၏ နံဘေးတွင် သူ့ရှေ့နေ ဂျိတ်ခဲရှာဘင်စတီနိုး
ထိုင်နေသည် ။ ရှာဘင်စတီနိုးက အချက်နှစ်ချက်ကြောင့်
နာမည်ကျော်သည် ။ ပထမအချက်က အများ
ဆုံးမာဖီးယားဂိုဏ်းသားများ အပါအဝင် ရာဇဝင်မူခင်းကြီးများကို
လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒုတိယအချက်က သူလိုက်သောအမှုတိုင်းလိုလို
တရားသေလွတ်တတ်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ရှု ဘ င် စ တိ န်း မှာ လူဖလံကလေးဖြစ်ပေမယ့် စိတ်မြန်ပြီး အတွေးသန်သည် ။ တရားခွင်တွင် သူ၏ ရုပ်သွင်မူရာသည် တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် မတူဘဲ ကွဲပြားနေတတ်သည် ။ ဇာတ်ဟန်ပါသော အမူအရာသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အမူအရာဖြစ်သည် ။ သူ့လုပ်ငန်းကိုသူအထူးကျွမ်းကျင်သည် ။ ပြိုင်ဘက်ကိုအမိဖမ်းရာတွင် အလွန်တော်သည် ။ တစ်ဖက်သား၏ ပျော့ကွက်ကို အရိုင်းစိတ်ဖြင့် နှိုက်ယူတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် ခြင်္သေ့လိုကျင့်တတ်သည် ။ အန္တရာယ်ကို မျှော်လင့်မထားသော သားကောင်ကို လေးဖက်လေးတန်ပိတ်မိအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပညာပြတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင့်ကူလို ပိုးချည်မျှင်အိမ်ဖွဲ့ပြီး၊ သားကောင်ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ဖမ်းချုပ်တတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ ငါးများသူလိုကျင့်သည် ။ များကြီးကို ရေထဲသို့ ညင်သာစွာပစ်ချလိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်ရင်း အယုံလွယ်သော သက်သေအစာကို လာဟပ်အောင် လုပ်တတ်သည် ။

သူသည် တရားလိုသက်သေ အမျိုးသမီး ဒိန်းစတီဗင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည် ။ ဒိန်းစတီဗင်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရည်ကျော့ရှင်းပြီး ကျက်သရေရှိသည် ။ ဆံပင်က ရွှေရောင်၊ မျက်လုံးက အစိမ်းရောင်၊ ခေတ်ဆန်သည့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည် ။ တမြန်နေ့က သူထွက်ဆိုခဲ့တာတွေကို ဂျူရီအဖွဲ့ဝင်တွေ သဘောကျကြောင်း ရှုဘင်စတီန်းသိသည် ။ ထို့ကြောင့်သူ့ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ကိုင်၍ မရ၊ ငါးများသူ၏ နည်းပရိယာယ်ကို သတိထားပြီးကျင့်သုံးရမည်။

ရှုဘင်စတီန်းသည် သက်သေရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက် လာပြီး စကားကို ညင်ညင်သာသာပြောသည် ။

"မစ္စက် စတီဗင် . . . မနေ့က ခင်ဗျားထွက်ဆိုသွားတာက အောက်တိုဘာလ ၁၄ ရက်နေ့မှာ ဟင်နရီဟဒ်ဆင်လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ရတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်" သူ့အသံက ညင်သာသိမ်မွေ့သည်။

"အဲဒီနေရာမှာ မှ ကားကိုဘာကြောင့် ရပ်ရတာလဲ"

"ဘီးပေါက်သွားတော့ လမ်းမကြီးပေါ်က ထွက်ပေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ပြီးတော့ကျွန်မ အဲဒီနေရာကနေပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ သစ်ပင်တွေကျော်ပြီး သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်အိမ်ကို မြင်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မကိုအကူအညီပေးနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ယောက်ရှိနိုင်တယ်လို့ တွေးမိပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ အပိုဘီးပါမလာပါဘူး"

"ခင်ဗျား မော်တော်ကားအသင်း ဝင်ထားသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကားထဲမှာ ဖုန်းပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဖြင့် ကားအသင်းကို ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ"

"ကြာနေမယ် ထင်လို့ ပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါနဲ့ သစ်သားအိမ်ကလေးကို မြင်ရတယ်ဆို"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ခင်ဗျား အကူအညီတောင်းဖို့ အဲဒီအိမ်ကိုသွားတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အပြင်မှာ အလင်းရောင်ရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အချိန်က ညနေ ၅ နာရီလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"ဆိုတော့ ခင်ဗျား လင်းလင်းရှင်းရှင်းမြင်နိုင်တယ်ပေါ့"

"မြင်နိုင်ပါတယ်"

"အိမ်ထဲမှာ ဘာမြင်ရသလဲ"

"အန်တိုနီအော်တယ်ရီကို မြင်ရပါတယ်"

"ဒါနဲ့ သူ့ကို ခင်ဗျားအရင်တုန်းက တွေ့ဖူးသလား"

"မတွေ့ဖူးပါဘူး"

"ဒါဖြင့် အန်တိုနီအော်တယ်ရီလို့ သေချာပေါက် ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ"

"သတင်းစာထဲကဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးလို့ ပါ။ ပြီးတော့ . . ."

"ဆိုတော့ တရားပြိုင်နဲ့ တူတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ခင်ဗျား မြင်ဖူးတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ၊ အဲဒီ . . ."

"အိမ်ထဲမှာ ခင်ဗျား ဘာမြင်ရလဲ"

ဒိန်းစတီဗင် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်သည် ။ ထို့နောက် စိတ်ထဲတွင် အမြင်အာရုံခံစားရင်း ဖြည်းဖြည်းပြောသည် ။

"အိမ်ခန်းထဲမှာ လူလေးယောက်မြင်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားပါတယ်။ မစ္စတာအော်တယ်ရီက ကြိုးတုပ်ထားသူကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေပုံရပြီး အခြားနှစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေပါတယ်" သူ့အသံတုန်နေသည် ။

"မစ္စတာအော်တယ်ရီက သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး
တစ်ခုခုအော်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုလူရဲ့ နောက်စေ့ကို
ပစ်ထည့်လိုက်ပါတယ်။"

ရှုဘင်စတီနိုးက ဂျူရီလူကြီးများ ဘက်သို့
အသာစောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူတို့ အားလုံး တရားလိုသက်သေ၏
ထွက်ဆိုချက်ကို စိတ်ဝင်စား အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ။

"အဲဒီနောက် ဘာလုပ်သလဲ မစ္စကစ်စတီဗင်"

"ကျွန်မ ကားဆီကိုပြေးသွားပြီး ဆယ်လူလာဖုန်းနဲ့ နံပါတ် ၉၁၁ ကို
ဆက်တယ်"

"အဲဒီနောက် . . ."

"ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်"

"ဘီးပေါက်ကြီးနဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ရေထဲတွင် လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ပေါ်လာတော့မည့်
အချိန်သို့ရောက် လာပြီ။

"ရဲတွေလာတဲ့ အထိ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မစောင့်ခဲ့တာလဲ"

မစ္စကစ်စတီဗင်က တရားပြိုင်ဘက် စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။
အော်တယ်ရီက ကိုက်စားတော့မည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ မစ္စကစ်စတီဗင်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး....

"ကျွန်မ အဲဒီမှာ မနေနိုင်ဘူး၊ အိမ် . . . အိမ်ထဲကလူတွေ ထွက်
လာပြီး ကျွန်မကိုမြင်သွားမှာ ကြောက်တယ်"

"အဲဒါက ရှင်းပါတယ်" သူ့အသံက နည်းနည်းမာသည် ။
"မရှင်းတာက ခင်ဗျားဖုန်းဆက်လို့ ရဲတွေရောက် လာပြီး
အိမ်ထဲဝင်ကြည့်တော့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတဲ့ အချက်ဘဲ"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မ... မသိ..."

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာမ ... ဟုတ်တယ်နော်"

သည် မေးခွန်းကြောင့် မစ္စက်စတီဗင်
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ..."

"အောင်မြင်သလား"

"ဆိုပါတော့ ... ဒါပေမဲ့ ဒါက ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

ငါးမျှားချိတ်ကို သုတ်ဆွဲဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နည်းနည်းကြော်ငြာတာဟာ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။
ဟုတ်ပါတယ်နော်။ တစ်နိုင်ငံလုံးကရုပ်သံမှာ ရော၊ စာနယ်ဇင်းတွေမှာ
ပါ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်"

မစ္စက်စတီဗင် ဒေါသထွက်သွားပြီး ... "ကျွန်မက နာမည်ကြီးချင်လို့
ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက်ကို
ကျွန်မဘယ်တော့မှ ..."

"ဟုတ်ပြီ 'အပြစ်မရှိတဲ့ ' ဆိုတဲ့ စကားဟာ အဓိကစကားပဲ
မစ္စက်စတီဗင်၊ ဒီတော့ မစ္စတာအော်ဘယ်ရီ
လုံးဝအပြစ်မရှိဘူးဆိုတာကို ကျုပ်ခိုင်ခိုင်လုံလုံ လျှောက်လဲပါမယ်၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြီးပါပြီ"

မစ္စကစတီဗင် သက်သေစားပွဲသို့ တရားလိုအကျိုးဆောင်ရှေ့နေကို တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ သွားလို့ ရပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ထည့်လိုက်မယ်"

"ရပါတယ်၊ မလိုအပ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူတံခါးဝသို့ လျှောက်လာသည် ။ ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ လျှောက်လာရင်း တရားပြိုင်အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ၏ စကားတွေကို နားထဲတွင် ကြားယောင်နေသည် ။

ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာမ ဟုတ်တယ်နော် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နည်းနည်းကြော်ငြာတာဟာ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး . . . ဟုတ်ပါတယ်နော်။ သည် စကားတွေက တမင်သိက္ခာချတဲ့ စကားတွေပဲ။ သို့သော်လည်း အားလုံးခြုံကြည့်လျှင်တော့ သူထွက်ဆိုခဲ့တာတွေကို ကျေနပ်မိသည် ။ သူက သူမြင်သိခဲ့ရသမျှကို အတိအကျ အမှန်အကန်ထွက်ဆိုခဲ့သည် ။ ဂျူရီလူကြီးတွေက သူ့အပေါ် သံသယဖြစ်စရာအကြောင်း လုံးဝမမြင်။ အော်တယ်ရီကတော့ ကျိန်းသေဧကန် တစ်သက်ပန် ထောင်နန်းစံရတော့မည်အမှန်။ သို့သော်လည်း သူ၏ အငြိုးကြီးသော မျက်နှာထားကိုတွေးမြင်ပြီး မစ္စကစတီဗင် ရင်တုန်သွားမိသည် ။

မစ္စကစတီဗင်က ကားရပ်လက်မှတ်ကို အစောင့်အား ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ အစောင့်က ကားကို သွားမောင်းလာသည် ။ နောက်နှစ်မိနစ်လောက်အကြာတွင် မစ္စကစတီဗင်သည် ကားကို မြောက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး သူ့အိမ်သို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

လမ်းထောင့်တွင် ကားရပ်ရန် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု စိုက်ထူထားသည် ။
မစ္စက်စတီဗင်က ကားကိုဘရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်သည် ။
စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်
ပလက်ဖောင်းပေါ်ရပ်နေရာမှ ကားအနီးသို့ ကပ်လာသည် ။

"ခွင့်ပြုပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လမ်းမှားနေလို့ ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ..."

မစ္စက်စတီဗင်က ကားတံခါးကိုချလိုက်သည် ။

"ဟော်လန်ဥမင်ကို ဘယ်လိုသွားရမှာ လဲခင်ဗျာ" သူ့အသံက
အီတာလျံသံ ဝဲနေသည် ။

"ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအတိုင်း လျှောက်ဆင်းသွားပြီး ပထမဆုံးတွေ့တဲ့
..."

လူစိမ်းက အသံထိန်းကရိယာပါသည့် သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားပြီး...

"ကဲ ... ကားပေါ်ကဆင်း ... မြန်မြန်ဆင်း ..."

မစ္စက်စတီဗင် သွေးလန့်သွားပြီး ...

"ဆင်း ... ဆင်းပါမယ်။ ကျွန်မကို မ ... မ ... မ ..." ဟု ပြောရင်း
တံခါးကို ဖွင့်ဟန်ဆောင်ကာ လီဗာကိုတစ်အားဖိနှင်းပြီး
မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ နောက်ဘက်ဘေးတံခါးကို
ကျည်ဆံထိမှန်သံကြားရသည် ။ နောက်တစ်ချက်က ကားနောက်မှန်ကို
ထိသည် ။ သူ အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် ရင်တွေ

တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ ။

ကားအပိုင်စီးမှုတွေအကြောင်း သူကြားဖူးသည် ။ သို့သော်လည်း
ဝေးလံသည့် တခြားနေရာတွေမှာ သာ ဖြစ်သည် ။ သေနတ်သမားသည်
သူ့ကိုပစ်သတ်ဖို့ အားထုတ်သည် ။ ကားအပိုင်စီးသူတွေ သည် လိုပဲ
လုပ်ကြသလား။ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး နံပါတ် ၉၁၁ ကို
ဆက်သည် ။ နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာပြီးတော့မှ တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်သည် ။

"၉၁၁ ကပါ ၊ ဘယ်လို အန္တရာယ်ကြုံနေရလို့ လဲ"
တစ်ဖက်ကမေးသည် ။

မစ္စက်စတီဗင်က ခပ်မြန်မြန်ပြောပြလိုက်သည် ။ သို့သော်လည်း
မျှော်လင့်ချက်တော့မရှိ။ သည် လောက်ဆို သေနတ်သမား
ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားလောက်ပြီ။

"အဲဒီနေရာကို ရဲအရာရှိတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊
ခင်ဗျားနာမည် ၊ နေရပ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါ"

မစ္စက်စတီဗင်က ပေးလိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အလကားပဲဟု
တွေးလိုက်သည် ။ သူ နောက်ဘက်မှန်တံခါးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။
ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီ။ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်သွားမိသည် ။ ရစ်ချတ်ဆီကို
ဖုန်းလှမ်းဆက်ရန် စိတ်ကူးမိသည် ။ သူ အရေးကြီးကိစ္စနှင့် အလုပ်များ
နေလိမ့်မည်။ ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ သူချက်ချင်းလိုက်လာလျှင်
အရေးကြီးအလုပ်ကိစ္စကို ထိခိုက်နိုင်သည် ။ ထို့ကြောင့်
အိမ်ခန်းသို့ရောက်ပြီးတော့မှ ဖုန်းဆက်ပြောပြတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည် ။ ချက်ချင်းလိုပင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်
။ သေနတ်သမားက သူ့ကို တကယ်သတ်ချင်လို့ တမင်စောင့်တာလား၊
ဒါမှ မဟုတ် တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ပဲလား။

အမှုစတင်စစ်ဆေးသည့်နေ့က ရစ်ချတ်နှင့် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကို သတိရမိသည်။ ။ "မင်းသက်သေမလိုက်သင့်ဘူးလို့ ငါထင်တယ် . . . ဒိန်း၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်နော်"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒါလင်၊ အော်တယ်ရီ ပြစ်ဒဏ်ကျမှာ သေချာပါတယ်။ သူ့ကိုတစ်သက်လုံး တိုက်ပိတ်ထားလိုက်ကြမှာ ပါ"

"ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိသေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ . . ."

"ရစ်ချတ် . . . ကျွန်မဒါကို မလုပ်ရရင် ဘယ်လိုမှ နေလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

တိုက်ဆိုင်မှုပဲဖြစ်မှာ ပါလေ အော်တယ်ရီကလည်း အမှုစစ်ဆေးနေချိန်မှာ ငါ့ကိုဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကားကို အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှ လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး အရှေ့ ၇၅ လမ်းရှိ သူ့တိုက်ခန်းသို့ မောင်းလာခဲ့သည် ။
မြေအောက်ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့မဝင်မီ ထူးခြားမှုမရှိ အားလုံးပုံမှန်အတိုင်းပင်။

တိုက်ခန်းမှာ မြေညီထပ်နှစ်ခန်းတွဲဖြစ်ပြီး လေဝင်လေထွက်ကောင်းသည် ။ ဧည့်ခန်းကအကျယ်ကြီး၊ ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း ကြမ်းခင်းမှ မျက်နှာကျက်အထိမြင့်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စကျင်ကျောက်စီ မီးလင်းဖိုကြီးရှိသည် ။ ပန်းကွက်ဖော်

ဆိုဖာကုလားထိုင်များ ၊ လက်တင်ကုလားထိုင်များ ၊
အလွတ်စာအုပ်စင်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီးရှိသည် ။ အခန်းနံရံများ
တွင် ရောင်စုံပန်းချီကားတွေ ချိတ်ဆွဲထားသည် ။
အိုင်းလိဒ်ဟက်ဆမ်တစ်ကား၊ ဂျူးလ်ပက်စင်တစ်ကား၊
သောမတ်စ်ဘာဂ်တစ်ကား၊ ဂျော့ရ်ဟစ်ချကော့ခ်တစ်ကားအပြင်
တစ်နေရာမှာ တော့ ဒိန်းစတီဗင်ကိုယ်တိုင်ဆွဲသော ပန်းချီကားတွေကို
တစ်စုတည်း ချိတ်ထားသည် ။

နောက်တစ်ခန်းတွင် အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာခန်း၊
ဧည့်သည် အိပ်ခန်းနှင့် နေရောင်ကာသည့် ပန်းချီဆွဲခန်းရှိသည် ။
သူ့ပန်းချီကား တော်တော်များများကို နံရံမှာ ချိတ်ထားသည် ။
အခန်းအလယ်မှ ပန်းချီဆွဲဒေါက်ခုံပေါ်မှာ တော့
လက်စမသတ်သေးသည့် ပုံတူကားတစ်ချပ်။

အိမ်သို့ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ပထမဦးဆုံး ပန်းချီဆွဲခန်းသို့
ပြေးဝင်လာခဲ့သည် ။ တစ်ဝက်ဆွဲထားသည့် ပုံတူကားကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး
အလွတ်ပတ္တပိတ်စတစ်စတင်သည် ။ ထို့နောက် လမ်းပေါ်တွင်
သူ့ကိုပစ်သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သူ၏ ရုပ်ပုံကို ပုံကြမ်းဆွဲသည် ။
သို့ပေမယ့် သူ့လက်တွေအရမ်းတုန်နေလို့ ဆက်မဆွဲတော့ဘဲ
ရပ်ထားလိုက်ရသည် ။

"အခုလုပ်မယ့်အလုပ်မျိုးလုပ်ရမှာ ကျုပ်မလုပ်ချင်ဆုံးဘဲဗျ"

ဒိန်းစတီဗင်၏ တိုက်ခန်းသို့ ကားမောင်းလာရင်း
စုံထောက်အားလံဂရင်းဘတ်က ညည်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သည် တော့ ရောဘတ်ပရေဂျစ်ဇာက . . .

"ဒီကိစ္စကို သူ့အနေနဲ့ ညနေသတင်းစာကတစ်ဆင့် သိရတာထက်
ကျွန်တော်တို့ ပြောလို့ သိရတာက ပိုကောင်းပါတယ်" သူက
ဂရင်းဘတ်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း . . . "သူ့ကို ဆရာပဲပြောပြမှာ လား"

ဂရင်းဘတ်က စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။
တစ်ချိန်တည်းတွင် တစ်ခါက အသတ်ခံရသည့်
ကင်းလှည့်ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ ဇနီး မစ္စက်အဒမ်စ်အား
သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်သည့် ရဲစုံထောက်ကို သွားသတိရသည်။ ။

"မစ္စက်အဒမ်စ်က သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်လွယ်တယ်ကွ၊ ဒီတော့
ဟိုရောက်ရင် သူ့ကို မင်းသတိနဲ့ ကြည့်ပြောမှ ဖြစ်မယ်" ဟု
ဂရင်းဘတ်က သူ့လူကို ကြိုတင်သတိပေးသည်။ ။

"စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
ကိုင်နိုင်ပါတယ်"

သည် လိုနှင့် ရဲစုံထောက်က အခန်းတံခါးသွားခေါက်သည်။ ။
မစ္စက်အဒမ်စ်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်တော့ ရဲစုံထောက်က
မေးလိုက်သည် မှာ . . ." မဒမ်က လောလောဆယ် အသတ်ခံရတဲ့
ရဲအရာရှိရဲ့ ဇနီးလား" တဲ့။ ။

ရုတ်တရက် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရတော့ ဒိန်းစတီဗင် အံ့အားသင့်သွားသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့မျှော်လင့်မထား။ သူ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည် ။

"ဘယ်သူပါလဲရှင်"

"စုံထောက် အားလံဂရင်းဘတ်ပါခင်ဗျား၊ စကားပြောစရာရှိလို့ ပါ မစွက်စတီဗင်"

ဧကန္တ ကားကိုအပိုင်စီးဖို့ ကြံတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ရမယ်ဟု တွေးလိုက်မိသည် ။ ရဲရောက်လာတာ တော်တော်မြန်တာပဲ။ သူ အချက်ပေးကရိယာကို နှိပ်လိုက်သည် ။ ဂရင်းဘတ် စကြိုလမ်းအတိုင်း တံခါးဝသို့ လျှောက်လာသည် ။

"မစွက်စတီဗင်ပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုလို မြန်မြန်ထက်ထက်ရောက်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီလူကို ပုံကြမ်းဆွဲမလို့ ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ... သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့မှ "သူက အသားမည်းမည်း၊ မျက်ကွင်းနက်ပြီး မျက်လုံးက အညိုရောင်၊ ပါးမှာ မှ ၎် ရှိတယ်၊ သေနတ်က အသံတိတ်သေနတ်၊ ပြီးတော့ . . ."

ဂရင်းဘတ် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည် ။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ မစွက်စတီဗင်၊ ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော်ဘာမှ နားမလည် . . ."

"အို . . . ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ကျွန်မကားကို အပိုင်စီးတယ်လေ၊ ကျွန်မ ၉၁၁ ကို ဆက်လိုက်တယ်" ဂရင်းဘတ်၏ မျက်နှာရိပ်ကို အကဲခတ်မိပြီး "ဒါနဲ့ ခုလာတာ ကားအပိုင်စီးဖို့ လုပ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး"

လား"

"မဟုတ် . . . မဒမ်၊ အဲဒီကိစ္စ မဟုတ်ဘူး " ခဏရပ်နေပြီးတော့မှ
"ကျွန်တော် ဝင်ပါရစေ"

"ရပါတယ်၊ ဝင်ပါ"

ဂရင်းဘတ် ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။

မစွက်စတီဗင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ" ဂရင်းဘတ် အင်တင်တင်
ဖြစ်နေသည်။ ။ ခဏနေတော့မှ

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိစ္စဖြစ်နေလို့ ပါ . . . မဒမ်၊ ကျွန်တော်
စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အမင်္ဂလာသတင်းဖြစ်နေလို့ ပါ၊
မစွတာစတီဗင်အကြောင်းပါ"

"သူ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ" သူ့အသံတုန်နေသည်။ ။

"မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြုံလို့ ပါ"

မစွက်စတီဗင် တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်
။

"ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးလဲ"

ဂရင်းဘတ် အသက်တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

"သူ မနေ့ညက အသတ်ခံရတယ် မစွက်စတီဗင်၊ သူ့အလောင်းကို
အ ရှေ့ မြ စ် တံ တား အော က် မှာ ဒီနေ့မနက်ပဲတွေ့ပါတယ်"
မစွက်စတီဗင်အကြာကြီး တွေ့ကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့
ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း . . .

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့ လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်မခင်ပွန်းက သူ့အလုပ်မှာ ရှိတယ်၊ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ရှိနေတယ်"

ခုတော့မှ ထင်တာထက် ပိုခက်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့မလဲ။

"ဒါနဲ့ မနေ့ညက မစ္စတာစတီဗင် အိမ်ကိုပြန်လာပါသလား"

"မလာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက မကြာမကြာ ညလုံးပေါက် အလုပ်လုပ်တတ်တယ်။ သူက သိပ္ပံပညာရှင်ပါ" သူ ပိုပြီးစိုးရိမ်လာသည်။ ။

"မစ္စက်စတီဗင် . . .ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး မာဖီးယားဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သတ်နေတာကို သတိထားမိပါသလား"

မစ္စက်စတီဗင်၏ မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။ ။

"မာဖီးယားဂိုဏ်း . . .ဟုတ်လား၊ ရှင် ရူးများ ရူးနေပြီလား"

"ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတာ . . ."

မစ္စက်စတီဗင် အသက်ရှူမြန်လာသည်။ ။

"ရှင့်မှတ်ပုံတင်ကတ် ပြစမ်းပါ"

"ပြပါမယ်" ဂရင်းဘတ်က မှတ်ပုံတင်ကတ်ကို အိတ်ထဲကနှိုက်ယူပြီးပြသည်။ ။

မစ္စက်စတီဗင်က တစ်ချက်ယူကြည့်ပြီး ပြန်ပေးသည်။ ။ ထို့နောက် ဂရင်းဘတ်၏ ပါးပြင်ကို ဖျန်းခနဲဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ။

"ရိုးသားတဲ့ ပြည်သူတွေကို အခုလိုခြောက်လှန့်ဖို့ အတွက် အစိုးရက ရှင့်ကို လစာပေးထားတာလား၊ ကျွန်မယောက်ျား မသေဘူး၊ သူ့အလုပ်မှာ ရှိတယ်" သူ့အကျယ်ကြီးအော်ပြောသည်။ ။

ဂရင်းဘတ်က မစ္စက်စတီဗင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။
တော်တော်ချောက်ချားနေပုံရသည် ။

"မစ္စက်စတီဗင် . . . ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်
လူတစ်ယောက်လွှတ်လိုက်ရမှာ လား"

"ကျွန်မအတွက် မလိုဘူး၊ ရှင့်အတွက်သာလိုတာ၊ ခုချက်ချင်း
ထွက်သွားပါ"

"ဒီမှာ . . . မစ္စက်စတီဗင် . . ."

"ချက်ချင်းထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ်"

ဂရင်းဘတ်က အလုပ်လိပ်စာကတ်ကို
အနီးရှိစားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်ရင်း . . .

"ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖို့ လိုအပ်ရင် အဲဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ်"

ဂရင်းဘတ် ပြန်သွားပြီးနောက် မစ္စက်စတီဗင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ဟင်းခနဲ သက်မချလိုက်သည် ။

ဟင်း . . . အလကားလူ . . . ငတုံးပဲ၊ တိုက်ခန်းမှားကို လာပြီး ငါ့ကို
ခြိမ်းခြောက်ဖို့ လုပ်တယ်၊ သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်ရမယ်။
လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ရစ်ချတ်
မကြာခင်ပြန်လာတော့မည်။ ညစာ အဆင်သင့်ပြင်ထားရမည်။
မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ရစ်ချတ်၏ အလုပ်က လျှို့ဝှက်အလုပ်ဖြစ်သောကြောင့်

ဒိန်းစတီဗင်အနေဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ဘယ်တော့မှ မသွားခဲ့။
သူ့ဖုန်းမဆက်လျှင် အိမ်ပြန်နောက်ကျမည်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။
ရှစ်နာရီတွင် ဟင်းချက်ပြီးသွားသည်။ ဟင်းကို မြည်းကြည့်သည်။
ပြီးသည် ။ ကျေနပ်သွားသည် ။ ရစ်ချတ်အကြိုက်
ချက်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘဝနာရီထိုးပြီ၊ သူမရောက်သေး။
ဟင်းပန်းကန်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဒါလင် . . . ညစာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ . . . အိမ်ရောက်ရင်
ကျွန်မကိုနှိုးပါ ဟု စာရေးပြီး ရေခဲသေတ္တာပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။
ရစ်ချတ် အိမ်ပြန်ချိန်မှာ တော်တော်ဆာနေရော့မည်။

ဒိန်းစတီဗင် တော်တော်မောသွားသည် ။ အဝတ်လဲသည် ။
ညအိပ်ဝတ်ရုံကိုဝတ်သည် ။ သွားတိုက်သည် ။ အိပ်ရာဝင်သည် ။
မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

နံနက်သုံးနာရီတွင် အော်ညည်းရင်း လန့်နိုးလာသည်။

အခန်း-၂

နေအရုဏ်တက်လာချိန်အထိ ဒိန်းစတီဗင် တစ်ကိုယ်လုံး
ခိုက်ခိုက်တုန်နေဆဲဖြစ်သည် ။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီခိုက်အောင်
အေးစိမ့်နေသလို ခံစားရသည် ။ ရစ်ချတ်သေသွားပြီ၊ ဘယ်တော့မှ
ပြန်မတွေ့ရတော့။ သူ့အသံကိုလည်း မကြားရနိုင်တော့၊
သူ့အယုအယကိုလည်း မတွေ့ထိနိုင်တော့။ ဒိန်းစတီဗင် တွေးနေသည် ။
ဒါ ငါ့အမှား၊ တရားခွင်ကိုငါမသွားသင့်ဘူး၊ အို . . . ရစ်ချတ် ၊ ကျွန်မကို
ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ ၊ ရှင် မရှိရင်
ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရပ်တည်နေနိုင်ပါ့မလဲ ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝ ၊
ရှင်ကြောင့် ကျွန်မအသက်ရှင်နေတာ အခုတော့ ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာ
ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

သူ သူ့ကိုယ်သူ ဘောလုံးသေးသေးလေး ဖြစ်သွားစေချင်သည် ။
လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားစေချင်သည် ။ သေဆုံးသွားစေချင်သည် ။

သူ အိပ်ရာပေါ်တွင် အထီးကျန်လဲနေရင်း . . .
အတိတ်ကိုပြန်တွေးနေသည် ။ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည့်
ရစ်ချတ်အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရနေသည် ။

သူ့နာမည်ရင်းက ဒိန်းဝက်စ်ထံ ၊ ရစ်ချတ်စတီဗင်နှင့်ညားတော့
ဒိန်းစတီဗင်ဖြစ်လာသည် ။ သူသည် နယူးယောက်ပြည်နယ်၊
ဆင်းဒ်စ်ပွိုင့်မြို့မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည် ။ အဖေက ဆရာဝန် ၊ အမေက
ပန်းချီဆရာမ။ ဒိန်းသည် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းကပင်
စတင်ပန်းချီဆွဲသည် ။ စိန်ပေါ်တော်ဒါကျောင်းမှာ စာသင်သည် ။
ကောလိပ်ပထမနှစ်တွင် လူချောလူလှ သင်္ချာဆရာနှင့် စတင်ချစ်မိသည်
။ ဆရာက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည် ။ သည် ကမ္ဘာတွင် သူ့အတွက်
ဒိန်းသာလျှင် တစ်ဦးသောမိန်းမဖြစ်သည် ဟု သူကဆိုသည် ။
သို့သော်လည်း သင်္ချာဆရာမှာ မိန်းမရှိပြီး
ကလေးသုံးယောက်ဖအေဖြစ်ကြောင်း သိရတော့ သင်္ချာကိုရော ၊
ဆရာကိုပါ ဒိန်းဦးနှောက်ထဲက ပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်
ဝက်စလေကောလိပ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည် ။

သူသည် ပန်းချီပညာကို အလွန်မြတ်နိုးသည် ။ အားလပ်ချိန်ရတိုင်း
ပန်းချီဆွဲနေသည် ။ သူကောလိပ်မှ ဆင်းချိန်မှာ
ပန်းချီကားတွေရောင်းနေရပြီ၊ အနာဂတ်လှမည့်
ပန်းချီဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ရနေပြီ။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမှာ
နာမည်ကျော်ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုက ဒိန်း၏ တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲကို
ပြုလုပ်ပေးသည် ။ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်သည် ။ ပြခန်းပိုင်ရှင်မှာ
ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး ဗဟု သုတပြည့်ဝသည့်
အာဖရိကန်အမေရိကန်ကပြား ပေါလ်ဒီကွန်ဖြစ်သည် ။ သူက ဒိန်း၏
ပန်းချီပညာကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သည် ။

ပြပွဲစဖွင့်သည့်ညတွင် ပရိသတ်တွေ တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေသည် ။
ဒီကွန်က ဒိန်းအနားသို့ပြေး လာပြီး "ဂုဏ်ယူပါတယ် ဒိန်း ၊
ကားတွေအားလုံးနီးပါး စွဲသွားပြီ ၊ မင်းဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင်
နောက်နှစ်လသုံးလအတွင်း နောက်တစ်ပွဲထပ်လုပ်ဦးမယ်"

ဒိန်း အလွန်ဝမ်းသာသွားသည် ။ "အံ့ဩစရာပဲ . . . ပေါလ်"

"အဲဒါ မင်းတော်လို့ ပေါ့"

ဒိန်း၏ ပခုံးကိုတစ်ချက်ပုတ်ပြီး သူလှည့်ထွက်သွားသည် ။

ဒိန်း အမှတ်တရ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးနေတုန်း သူ့နောက်မှာ
လူတစ်ယောက်လာရပ်ပြီး...

"ခင်ဗျားရဲ့ အကွေ့အကောက်တွေကို ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်တယ်"

ဒိန်း စတုဂံပုံတွန့်ဖြစ်သွားသည် ။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည် ။
ဖြတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပက်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်တော့
ဟိုလူကဆက်လက်ပြီး . .

"ခင်ဗျားရဲ့ အကွေ့အကောက်တွေက ရိုဆက်တီနဲ့ မာနေတို့ ရဲ့
လက်ရာတွေလို သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုရှိတယ်" သူကပြောရင်း ဒိန်းက
သူ့ကိုယ်သူ ကမန်းကတန်း ပြန်ထိန်းလိုက်ရင်း . . .

"အို . . ဟုတ်ကဲ့" သူက ထိုလူကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သည် ။
အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိရောမည်။ အရပ်ကခြောက်ပေခန့်၊
အားကစားသမား ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ ဆံပင်က ရွှေရောင် ၊
မျက်လုံးပြာတွေက ကြည်လင်းနေသည် ။ အညိုရောင်ဝတ်စုံပျော့ပျော့ ၊
အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် အညိုရောင်လည်စည်းတို့ ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

"ကျွန်မ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဘယ်အချိန်ကစပြီး ပန်းချီဆွဲခဲ့သလဲ"

"ငယ်ငယ်လေးကစပြီး ဆွဲခဲ့တာ ၊ မေမေက ပန်းချီဆရာမလေ"

ထိုသူက ပြုံးသည် ။

"ကျွန်တော့်အမေက ထမင်းချက် ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ မချက်တတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ရစ်ချတ်စတီဗင်"

ထိုအချိန်တွင် ပေါလ်ဒီကွန် အထုပ်သုံးထုပ်နှင့် ရောက်လာသည် ။

"မစ္စတာစတီဗင် . . . ဒီမှာ ခင်ဗျားဝယ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ၊ တစ်ဝကြီးသာ ခံစားပေတော့"

သူက အထုပ်တွေကို ရစ်ချတ်စတီဗင်ထံ ကမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားသည် ။

ဒိန်းက ရစ်ချတ်ကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ...

"ဒါနဲ့ ရှင်က ကျွန်မကားသုံးကားတောင်မှ ဝယ်တယ်"

"ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အရင်ဝယ်ထားတာ နှစ်ကားရှိသေးတယ်"

"ကျွန် . . . ကျွန်မ ဘဝင်တောင် မြင့်ချင်သွားပြီရှင်"

"ကျွန်တော်က တော်တဲ့ လူကို အားပေးဂုဏ်ပြုတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

ရစ်ချတ် ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းနေပြီးတော့မှ

"ကဲ . . . ခင်ဗျားတော်တော် အလုပ်များ နေတယ် ၊ ကျွန်တော်လည်း"

အလုပ်ကိုပြေးလိုက်ဦးမယ်"

"အို . . . ရပါတယ် ၊ ကျွန်မ အလုပ်မများ ပါဘူး"

ရစ်ချတ်ကပြုံးရင်း "ကောင်းပါတယ်"

ခေတ္တရပ်နေပြီးမှ

"ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုလောက် ပေးနိုင်မယ်ထင်ပါတယ် မစ္စဝက်စ်ထံ"

ဒိန်းက ရစ်ချတ်၏ ဘယ်ဘက်လက်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ လက်ထပ်လက်စွပ် ဝတ်ထားသည် ။

"အဲဒီတော့ . . ."

"နော်ဝယ်ကောဝပ်ရဲ့ ‘ဘလိုက်သ် စပစ်ရစ်ထံ’ ပြဇာတ် ပြန်လည်ဆန်းသစ်တဲ့ ဖွင့်ပွဲအတွက် ကျွန်တော် လက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်မိရက်သားဖြစ်နေတယ် ၊ မနက်ဖြန်ညပါ ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားအားမယ်ဆိုရင် . . ."

ဒိန်းက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည် ။ သူ ရိုးသားပုံရသည် ။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိသည် ။ သို့သော် သူစိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် ။ အလွန်အန္တရာယ်ရှိသည် ။ ယင်းသို့တွေးရင်း ပါးစပ်မှ

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မလိုက်ချင်ပါတယ်" ဟု ထွက်သွားမိလေ၏ ။

နောက်နေ့ညချမ်းချိန်သည် ပျော်စရာကောင်းနေသည် ။
ရစ်ချတ်စတီဗင်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ အဖော်ကောင်းဖြစ်နေသည် ။
ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်သား သဟဇာတဖြစ်သွားကြသည် ။ သူတို့
သည် ပန်းချီနှင့်ဂီတအပြင် အခြားအရာတွေမှာ လည်း စိတ်ဝင်စားမှု
တူညီကြသည် ။ ဒိန်းက ရစ်ချတ်အား စွဲမက်စရာကောင်းသူဟု
ခံစားရသည် ။ ဒါပေမဲ့ ရစ်ချတ်က သူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသည်
ဆိုတာကိုတော့ သူမပြောတတ်။ ပြဇာတ်ပြီးသွားတော့
ရစ်ချတ်ကမေးသည် ။

"မနက်ဖြန်ည အားရဲ့ လား"

ဒိန်းက မဆိုင်းမတွပင် "အင်း..." ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေ၏ ။

နောက် တစ် နေ့ ည နေ မှာ မင်ဟတ်တန်မြို့နယ်၊
ဆိုဟိုအနုပညာရပ်ကွက်မှ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ညစာစားကြသည် ။

"ရစ်ချတ်... ရှင့်အကြောင်းကို ပြောပြပါလား"

"ပြောစရာက များများ စားစား မရှိပါဘူး ။ ရှိကာဂိုမှာ မွေးတယ် ။
အဖေက ဗိသုကာ ။ ကမ္ဘာ့အနုပညာဆောက်အုံပုံစံတွေ ဒီဇိုင်းထုတ်တယ် ။
အမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ က သူ့နောက်လိုက်ပါသွားကြတယ် ။
ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားကျောင်း တစ်ဒါဇင်လောက် တက်ဖူးတယ် ။

ဘာသာစကားလည်း သုံးလေးမျိုးလောက် ပြောတတ်တယ်"

"အလုပ်က ဘာအလုပ်လဲ ၊ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို ပြောတာ"

"ကေ အို င် ဂျီ မှာ လုပ်တယ်၊ ကင်စလေနိုင်ငံတကာအုပ်စု၊ စက်မှုနည်းပညာအကြံပေး ကုမ္ပဏီကြီးပါ"

"စိတ်ဝင်စားစရာကြီးပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် ၊ ကျွန်တော်တို့ က အဆင့်အမြင့်ဆုံး စက်မှုနည်းပညာ သုတေသနတွေလုပ်တယ် လက်စွဲဆောင်ပုဒ်ကတော့ 'အခုအဖြေရှာမရရင် မနက်ဖြန်အထိစောင့်မယ်' တဲ့ "

ညစာစားပြီးသောအခါ ရစ်ချတ်က ဒိန်းကို အိမ်သို့လိုက်ပို့သည် ။ တံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း သူက ဒိန်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြောသည် ။

" ဒီညနေ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ.... ဒိန်း"

ထို့နောက် ရစ်ချတ် ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ဒိန်းက ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည် ။ သူ ကာမသိုက်တူးသူမဟုတ်ဘဲ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ ငါအရမ်းဝမ်းသာတယ်ဟု လည်း တွေးလိုက်မိသည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ညတိုင်းလိုလိုတွေ့ကြတော့သည် ။ ရစ်ချတ်နှင့်တွေ့ရတိုင်း ဒိန်းမှာ ပီတိတွေ့ဖြာဝေနေတော့သည် ။ သောကြာနေ့တစ်ညနေမှာ ရစ်ချတ်ကပြောသည် ။

"စ နေ နေ့ တို င်း မှာ ကလေးဘောလုံးအသင်းတစ်ခုကို ကိုယ်နည်းပြလုပ်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးနေတယ် ၊ လိုက်ကြည့်ပါလား"

ဒိန်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း

"သိပ်လိုက်ချင်တာပေါ့ နည်းပြကြီးရယ်"

နောက်နေ့မနက်တွင် စိတ်အားထက်သန်သော လူငယ်ဘောလုံးသမားတွေနှင့် ကစားနေသည့် ရစ်ချတ်ကိုကြည့်ရင်း ဒိန်း အလွန်ပျော်နေသည် ။ ရစ်ချတ်က သိမ်မွေ့ညင်သာသည် ။ ဂရုစိုက်သည် ။ စိတ်ရှည်သည် ။ ဆယ်နှစ်သား ဂိုးသမားလေးတင်မ်ဟု မ်းက မိုးပျံဘောလုံးကို အမိဖမ်းလိုက်သောအခါ နည်းပြဆရာကြီးက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲအော်၍ အားပေးလိုက်သည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ကလေးတွေက သူ့ကို ချစ်ခင်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒိန်းစိတ်ထဲက ပြောနေမိသည် ။

"ငါ သူ့ကိုချစ်နေပြီ ၊ ငါ သူ့ကိုချစ်သွားပြီ"

နောက်သုံးလေးရက်အကြာတွင် ဒိန်းနှင့် အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ လေးငါးဦးတို့ အပြင်ထွက်၍ နေ့လယ်စာစားကြသည် ။ စားသောက်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာတော့ ဂျစ်ပစီဗေဒင်ဆရာမရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာမိသည် ။

ဒိန်းက ရုတ်တရက်အကြံပေါ်လာပြီး . . .

"ဟေ့ . . . ငါတို့ ဗေဒင် ကြည့်ကြရအောင်လား"

"ငါတော့ မကြည့်ဘူး ဒိန်း ၊ အလုပ်ပြန်သွားရဦးမယ်"

"ငါလည်း အတူတူပဲ"

"ငါက ဂျန်နီကို သွားခေါ်ရဦးမယ်"

"ဒါဆို ဒိန်းပဲသွားကြည့်လေ ၊ ပြီးတော့မှ သူဘယ်လိုဟောတယ်ဆိုတာ တို့ ကို ပြန်ပြောပြပေါ့"

"ကောင်းပြီ ၊ ငါသွားကြည့်မယ်"

နောက်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ဒိန်းသည် မျက်နှာခွက်ခွက် ၊ ရွှေသွားအပြည့်နှင့် ဦးခေါင်းတွင် တဘက်ခြုံထားသည့် ဗေဒင်ဆရာမကြီးရှေ့တွင် ထိုင်မိလျက်သားဖြစ်နေသည် ။ ဒါအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ၊ ငါဘာလို့ လုပ်ရတာလဲဟု သူ့တွေးမိသည် ။ သို့သော်လည်း သူ့ဘာလို့ လုပ်ရကြောင်း သူသိသည် ။ ရစ်ချတ်နှင့်သူတို့ ၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းကို သူသိချင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အပျော်သဘောသက်သက်ပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြေပေးလိုက်သည် ။ အဘွားကြီးက တားရော့ဖဲထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဖဲချပ်တွေကို ကုလားဖန်ထိုးသည် ။ မျက်နှာကို လုံးဝမဖော်။

"ကျွန်မ သိချင်တာက ..."

"ရှူး . . ." အဘွားကြီးက ဖဲတစ်ချပ် လှန်လိုက်သည် ။ ဥမ္မတ္တကအရူးပုံ ဖြစ်သည် ။ ရောင်စုံအဝတ်အစားဝတ်ထားပြီး ပတ္တလွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားသည် ။ ရုပ်ပုံကို ခေတ္တကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့မှ ...

"လျှို့ဝှက်ချက်တွေက အများကြီးပဲ" နောက်ထပ်ဖဲတစ်ချပ် လှန်လိုက်ပြန်သည် ။

"ဒါကလစန္ဒာပုံ ၊ မိန်းကလေးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသေချာတဲ့ အလိုဆန္ဒတွေ ရှိနေတယ်"

ဒိန်းက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်သလား"

"ဟုတ်တယ်" အဘွားကြီးက နောက်တစ်ချပ် ထပ်လှန်ပြန်သည်။ ။
"ဒါက ချစ်သူတွေရဲ့ ဖဲချပ်"

ဒိန်းကပြုံးရင်း . . .

"အဲဒါ ကောင်းတဲ့ နိမိတ်လား အဘွား"

"နေဦး ၊ ငါကြည့်ဦးမယ် ၊ နောက်ထပ် သုံးချပ်လှန်ပြီးမှ သိရမယ်" စတုတ္ထချပ်ကို လှန်လိုက်သည်။ ။ "ကြိုးဒဏ်ကျတရားခံ" အဘွားကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။ ခေတ္တရပ်နေသည်။ ။ ပဉ္စမချပ်ကို လှန်လိုက်သည်။ ။

"မိစ္ဆာနတ်ဆိုး"

"အဲဒါ မကောင်းဘူးလား" ဒိန်းက တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။ ။
ဂျစ်ပစီအဘွားကြီးက အဖြေမပေး။ ။ သူ
နောက်ဆုံးအချပ်ကိုလှန်လိုက်သည်။ ။ ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ ။
"မရဏသေမင်း" သူ့အသံက အေးစက်စက်နှင့် ကြောက်စရာကြီး...။

ဒိန်း ဗြတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး . . .

"ကျွန်မ လုံးဝမယုံဘူး . . . လုံးဝမယုံဘူး" သူ
တော်တော်ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။

အဘွားကြီး မော့ကြည့်သည်။ ။ ပြီးနောက် တုတ်ထိုးအိုးပေါက်
ပြောချလိုက်သည်။ ။

"မင်း ယုံတာ မယုံတာ အရေး မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ သေမင်းကတော့

မင်းနောက်လိုက်နေပြီ"

ဂျာမနီ ၊ ဘာလင်မြို့

ရဲမှူးအိုတိုရစ်ဖား၊ အခြားရဲအရာရှိနှစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခန်းအဆောက်အအုံကြီးကြပ်ရေးမှူး ကားလ်ဂိုးယက်ဇ်တို့ သည် ရေတွေလျှံကျနေသည့် ရေချိုးဇလားအောက်ခြေတွင် လဲနေသော ကိုယ်တုံးလုံးအမျိုးသမီးအလောင်းကို စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။ လည်ပင်းတစ်ဝိုက် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာကို ရေးရေးသာမြင်ရ၏။

ရဲမှူးက ရေတစ်စက်တစ်စက်ကျနေသည့် ပိုက်ခေါင်းအောက်ကို လက်ခံကြည့်သည် ။ "အေးနေတယ်" ဇလားဘေးမှ အရက်ပုလင်းခွံကိုယူပြီး နမ်းကြည့်သည် ။ ပြီးနောက် ကြီးကြပ်ရေးမှူးဘက်လှည့်ပြီး...

"သူ့နာမည် ..."

"ဆွန်ဂျာ ဗားဘရပ် ၊ သူ့ယောက်ျားက ဖရန့်ဗားဘရပ် ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ"

"သူ့ယောက်ျားနဲ့ ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေသလား"

"ခုနှစ်နှစ်ရှိပါပြီ ၊ လူကောင်းတွေပါ ၊ တိုက်ခန်းခ မှန်မှန်ပေးပါတယ်"

၊ ဘာပြဿနာမှ မလုပ်ဘူး ၊ လူတိုင်းခင်မင်ကြတယ်" တစ်စုံတစ်ရာကို ဆက်ပြောမလို့ လုပ်ပြီးမှ ပြန်ရပ်ထားလိုက်သည် ။

"ဖရောဗားဘရပ်မှာ အလုပ်ရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ၊ ဆိုင်ဘာလင် အင်တာနက်ကဖေးမှာ လုပ်ပါတယ်"

"သူ့အလောင်းကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်တွေ့သလဲ"

"ရေအေးပိုက်ခေါင်းကြောင့်ပါ ၊ ကျွန်တော်က အကြိမ်ကြိမ်ပြင်ပေးပါတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ လုံးဝပိတ်လို့ မရဘူး"

"အဲဒီတော့ . . ."

"အဲဒီတော့ ဒီနေ့မနက်မှာ အောက်ထပ်တိုက်ခန်းငှားက သူတို့ မျက်နှာကြက်ပေါ် ရေတွေယိုကျနေတယ်ဆိုပြီး လာပြောတယ် ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တက်သွားပြီး တံခါးခေါက်တယ် ၊ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး ၊ အထူးသော့တံနဲ့ ကျွန်တော်ဖွင့်တယ် ၊ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူ့အလောင်း..."

သူ့အသံ ရပ်သွားသည် ။

ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာသည် ။

"ကြောင့် အိမ်တွေထဲမှာ အရက်ပြင်းပုလင်းတွေ မတွေ့ဘူး ၊ ဝိုင်ပုလင်းတွေပဲတွေ့တယ်"

ရဲမှူးက ခေါင်းညိတ်ရင်း "ဟုတ်ပြီ" ဇလားဘေးမှ အရက်ပုလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး "လက်ဗွေနှိပ်ဖို့ အတွက် အဲဒီပုလင်းကိုသိမ်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ရဲမှူးက ကြီးကြပ်ရေးမှူးဘက်လှည့်လျက် . . .

"***ဟား ဗားဘရပ် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား"

"မသိပါဘူး ၊ သူမနက် အ လုပ်သွားချိန်မှာ သာ သူ့ကိုမြင်ဖူးတာပါ"

"ဒီနေ့မနက်ရော သူ့ကို တွေ့လိုက်သလား"

"မတွေ့ပါဘူး"

"ဟားဗားဘရပ် တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်နေတာကို သိသလား"

"မသိပါဘူး"

ရဲမှူးက ရဲအရာရှိဘက်သို့လှည့်လျက် "တခြားတိုက်ခန်းငှားတွေကို မေးကြည့်ပါဦး ၊ ဖရောဗားဘရပ် စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရသလား ၊ သူတို့ လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြသလား ၊ မိန်းမက အရက်သိပ်သောက်သလား ဆိုတာတွေကိုမေးကြည့် ၊ ရနိုင်သမျှ သတင်းအချက်အလက်တွေကို ရအောင်ယူခဲ့" ထို့နောက် ကြီးကြပ်ရေးမှူးဘက်ကိုလှည့်ပြီး "သူ့ယောက်ျားကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်စုံစမ်းလိုက်မယ် ၊ အထောက်အကူဖြစ်မယ့် တစ်စုံတစ်ရာ ခင်ဗျား တွေးမိသေးသလား"

*** Herr (ဂျာမန်စကား) = Mr (မစ္စတာ)

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့် "အထောက်အကူ ဖြစ်မဖြစ်တော့မသိဘူး ၊ အခန်းငှားတစ်ယောက်ပြောတာ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ တိုက်ခန်းရှေ့မှာ မနေ့ညက

လူနာတင်ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်တယ်တဲ့ ၊
တစ်ယောက်ယောက်များ နေမကောင်းဖြစ်နေသလားလို့
သူကမေးတယ် ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ထွက်ကြည့်တော့ အဲဒီကားမရှိတော့ဘူး
၊ ဒီအချက် အထောက်အကူဖြစ်နိုင်သလား"

"ဒါကတော့ ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့"

"ဒါနဲ့ ဒီ . . . ဒီအလောင်းကြီးဘယ်လိုလုပ် . . ." သူ
စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ။

"စစ်ဆေးဖို့ ဆရာဝန်လာနေပါပြီ ၊ လေးထဲက
ရေကိုသွန်ပစ်လိုက်ပါ ၊ ပြီးတော့ အလောင်းပေါ်
ကိုယ်သုတ်ပုဝါလွှားထားလိုက်"

အခန်း - ၄

"ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ၊ အမင်္ဂလာသတင်းဖြစ်နေလို့ ပါ . .
.မနေ့ညက အသတ်ခံရတယ် ၊ သူ့အလောင်းကို တံတားအောက်မှာ
တွေ့ပါတယ် . . ."

ဒိန်းစတီဗင်အဖို့ အချိန်ကာလသည် ရပ်တန့်နေသလိုထင်ရသည် ။
သူသည် ခန်းမကျယ်ကြီးထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း
စိတ်တွေပျံ့လွင့်နေသည် ။ ရစ်ချတ်မရှိတော့သည့်အချိန်တွင် သည်
တိုက်ခန်း၏ သာယာနွေးထွေးမှုလည်း လုံးဝမရှိတော့ ၊ အေးစက်သည့်
အုတ်ပုံကြီးသက်သက်သာ ဖြစ်နေတော့သည် ။ ဘယ်တော့မှ
အသက်ပြန်ဝင်မလာနိုင်တော့။

ဆိုဖာကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။
မျက်လုံးအစုံကို မှီ တ်ပြီးတွေးနေမိသည် ။

ရစ်ချတ် . . . မောင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တဲ့ နေ့မှာ
ဘာလက်ဆောင်လိုချင်သလဲလို့ မောင်ကမေးတယ်လေ ၊ ကျွန်မက
မပြောတတ်ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်လေ ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့
ကျွန်မပြောပါပြီ။ ကျွန်မဆီ ပြန်လာခဲ့ပါမောင် ၊ ကျွန်မ
မမြင်ရရင်နေပါစေ ၊ ကျွန်မကို ဖက်ထားစမ်းပါမောင်ရယ် ၊ အဲဒါဆိုရင်
မောင်ရောက်လာတာကို ကျွန်မသိလိမ့်မယ် ၊ မောင့်အတွေ့အထိကို

ကျွန်မခံစားချင်တယ် ၊ ကျွန်မ ဟင်းချက်တော်တဲ့ အကြောင်း
မောင့်ချီးကျူးသံကို ကျွန်မကြားယောင်မိတယ် ၊ ကျွန်မကို
ချစ်ပါတယ်လို့ မောင်ပြောတဲ့ အသံကို ကြားချင်တယ်။
သွန်ကျလာသောမျက်ရည်ကို အားတင်း၍ ထိန်းသည် ။ သို့ပေမယ့်
ထိန်း၍ မရ ၊ ဒလဟော သွန်ကျလာတော့သည် ။

ရစ်ချတ်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည့်နေ့မှ စ၍ ဒိန်းသည်
သူ့ တိုက်ခန်းထဲမှာသာ ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာကြာ
အောင်းနေသည် ။ ဖုန်းလာလျှင်လည်း နားမထောင် ၊
တံခါးလာခေါက်လျှင်လည်း ဖွင့်မပေး။ ဒဏ်ရာရထားသည့်
တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ပုန်းနေသည် ။ သူ့ဒဏ်ရာနှင့်သူ
တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေချင်သည် ။

ရစ်ချတ် . . . မောင်ရေ . . . မောင်ကကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်လို့
ပြောလာအောင် ကျွန်မကလည်း မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောဖို့
အချစ်တွေအများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်မောင် ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကအရူးပဲ ၊
ကျွန်မက အဲဒါမလိုအပ်သလို နေနေခဲ့တယ်။ ခုတော့ ကျွန်မလိုအပ်နေပြီ
မောင်ရယ် . . .

ဖုန်းတွေ အဆက်မပြတ်လာ ၊ တံခါးခေါက်သံတွေ
ခဏခဏကြားရတော့ နောက်ပိတ်ဆုံး မတတ်သာလို့
ဖွင့်ပေးလိုက်ရတော့သည် ။ ဒိန်း၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ
ကယ်ရိုလင်းတား တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည် ။ သူက ဒိန်းကိုကြည့်ပြီး

"ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ ဒိန်းရယ်" သူ့အသံက ညင်သာသည်။ "မင်းကို လူတိုင်းတွေ့ချင်နေကြတာ ၊ တို့ အားလုံး သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေကြတယ်"

"ခွင့်လွှတ်ပါ ကယ်ရီလင်း ၊ ငါ ဘယ်လိုမှ . . ."

ကယ်ရီလင်းက ဒိန်းကိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။

"ငါသဘောပေါက်ပါတယ် ဒိန်း ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတွေ့ချင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေက အများကြီးရှိတယ်"

ဒိန်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း . . . "ဟင့်အင်း . . ငါမဖြစ်နိုင် . . ."

"ဒိန်း... ရစ်ချက်က မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကရှိနေသေးတယ်လေ၊ မင်းကို ချစ်တဲ့ လူတွေအတွက် တံခါးပိတ်ထားပါနဲ့ ၊ ငါစပြီးခေါ်လိုက်မယ်"

ဒိန်းနှင့် ရစ်ချတ်တို့ ၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေအနက် အချို့ကဖုန်းဆက်ကြသည်။ ။ အချို့က လူကိုယ်တိုင်လာရောက်ကြသည်။ ။ သူတို့ ၏ နှစ်သိမ့်စကားအမျိုးမျိုးကို ဒိန်းမှာ မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

"ဒီလိုတွေ့စမ်းပါ ဒိန်းရယ် ၊ ရစ်ချတ်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားပါပြီ"

"သူ့ကို ဘုရားသခင် ခေါ်တော်မူသွားတာပါကွယ်"

"ရစ်ချတ်ဟာ အဂ္ဂဘုံကနေပြီးမင်းကို အလင်းရောင်ပေးနေမှာ ပါ"

"သူဟာ ပိုပြီးကောင်းတဲ့ နေရာကို ပြောင်းရွှေ့သွားတာပါ"

"သူက နတ်တမန်တွေဆီရောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်ကွယ်"

ကြားရသည့်စကားတွေကြောင့် ဒိန်းမှာ အော်ဟစ်၍ သာ
ငိုချလိုက်ချင်တော့သည်။ ။

သတင်းလာမေးသည့် ဧည့်သည် တွေက
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြတ်သည် မရှိ။ ဒိန်း၏
တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲကို စီစဉ်ပေးသူ ပန်းချီပန်းပိုင်ရှင်
ပေါလ်ဒီကွန်လည်း ရောက်လာသည်။ ။ သူက ဒိန်းကိုသိုင်းဖက်ပြီး

"ငါ မင်းဆီအကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ် ၊ ဒါပေမဲ့ . . ."

"ကျွန်မသိပါတယ်"

"ရစ်ချတ်အတွက် ငါသိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ် ၊ သူဟာ ရှာမှ
ရှားတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဒါပေမဲ့ လူတွေက
ပိုပြီးမြင်ချင်နေကြတယ်"

"ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး ၊ အဲဒါ ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူး ၊ ဘာမှ
အရေးမကြီးတော့ဘူး ၊ ကျွန်မဘဝက ပြီးဆုံးသွားပြီ"

သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်လို့ မှ မရတော့။

နောက်နေ့ ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြားတော့ ဒိန်း
ရုတ်တရက်ထမသွားဘဲ အင်တင်တင်ဖြစ်နေသည် ။ ပြီးတော့မှ
ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်တော့ အပြင်မှာ
လူတွေရောက်နေမှန်းသိရသည် ။

သူ ဇေဝေဇဝါဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ ကလေးတွေ
တစ်ဒါဇင်ခန့် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည် ။ တစ်ယောက်က
ပန်းစည်းကလေးကိုင်ထားသည် ။

"မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ မစ္စက်စတီဗင်" ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း
ပန်းစည်းကို ကမ်းပေးသည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူ ကလေးတွေကို ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည် ။ ရစ်ချတ်
နည်းပြလေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည့် ဘောလုံးပျော့အသင်းမှ
ကလေးတွေဖြစ်သည် ။ ဒိန်းသည် ပန်းခြင်းတွေ၊
ဝမ်းနည်းကြောင်းစာပို့ကတ်တွေနှင့် အီးမေးလ်တွေအများကြီး
ရရှိခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း ယင်းတို့ အနက် ယခုကလေးတွေ
ပေးသည့်လက်ဆောင်က သူ့ရင်ကိုအထိဆုံးဖြစ်သည် ။

"ဝင်ကြပါကွယ်"

ကလေးတွေ အခန်းထဲပြိုဝင်လာကြသည် ။

"ကျွန်တော်တို့ အများကြီးဝမ်းနည်းမိကြပါတယ် မစ္စက်စတီဗင်"

"ဆရာက အရမ်းတော်တာပဲ"

"သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတယ်"

"နည်းပြတာလည်း သိပ်ကောင်းတယ်"

ဒိန်းမှာ မျက်ရည်မသွန်မိအောင် မနည်းထိန်းထားရရှာသည်။ ။

"သားတို့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ၊ သားတို့ လည်း သိပ်ပြီးတော်ကြတယ်လို့ သူကပြောပါတယ် ၊ သားတို့ အတွက် သူသိပ်ပြီးဂုဏ်ယူပါတယ်" ဒိန်း သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့မှ "ဒါနဲ့ သားတို့ တစ်ခုခုသောက်ကြပါလား"

"နေပါစေ ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွက်စတီဗင်" မိုးပျံဘောလုံးဖမ်းသူ ဆယ်နှစ်သား တင်မ်ဟု မ်းကပြောသည်။ ။ "ကျွန်တော်တို့ လည်း ဆရာ့ကို အမြဲတမ်းသတိရနေကြမှာ ပါ ၊ ပန်းစည်းကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးစုပြီး ဝယ်ကြတာပါ ၊ ၁၂ ဒေါ်လာပေးရပါတယ် ၊ ဆရာ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝမ်းနည်းကြရပါတယ်"

ဒိန်းက သူတို့ လေးတွေကိုကြည့်ရင်း တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးတို့ ရယ် ၊ သားတို့ အခုလိုလာကြတာကို သားတို့ ဆရာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာမှာ ပါ"

ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားကြတာကို ကြည့်ကျန်ရစ်ရင်း ကလေးတွေကို ရစ်ချတ် နည်းပြလေ့ကျင့်ပေးတုန်းက သူပထမဆုံး သွားကြည့်ခဲ့တာကို ဒိန်းသတိရမိသည်။ ။ ရစ်ချတ်က ကလေးတွေကို သူနှင့်ရွယ်တူလို ဆက်ဆံသည်။ ။ သူတို့ နားလည်သည့် စကားကိုပြောသည်။ ။ အဲဒါကြောင့် ကလေးတွေက သူ့ကိုချစ်ကြသည်။ ။

သူ့ကိုငါ အဲဒီနေ့ကစပြီး ချစ်မိတာပေါ့ဟု ဒိန်းတွေးလိုက်မိသည်။ ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးခြိမ်းသံကြားရသည် ။ ပြတင်းပေါက်တွေကို မိုးစက်တွေ တဖျန်းဖျန်းလာရိုက်သည် ။ မိုး . . မိုး . . အားလပ်ရက် မိုးရွာတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကပေါ့ . .

"ပျော်ပွဲစားထွက်တာ ကြိုက်သလား" ရစ်ချတ်ကမေးသည် ။

"ကြိုက်ပါတယ်" ဒိန်းကဖြေသည် ။

ရစ်ချတ်က ပြုံးပြီး "ကိုယ်သိပါတယ် ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်အစီအစဉ်လုပ်ထားတယ် ၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ ကိုယ်လာခေါ်မယ်"

ထို့နေ့က နေသာသည် ။ ရစ်ချတ်က ပျော်ပွဲစားပွဲကို ဗဟိုပန်းခြံတွင် စီစဉ်ထားသည် ။ စားစရာသောက်စရာ အချိုးတည်းစရာတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိလှသဖြင့် " အမယ်လေး . . . စားသောက်စရာတွေကလည်း များ လှချည်လား ၊ စစ်တပ်ကလေး တစ်တပ်စာလောက်တောင်ရှိတယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူလာဦးမှာ လဲ" ဟု ဒိန်းက မေးသည် ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် "လက်ထပ်ပေးမယ့် ခင်ကြီးများ လာမလား" ဟု တွေးပြီး ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားသည် ။

ရစ်ချတ်က ဒိန်းကိုကြည့်ပြီး "ဘယ့်နှယ်လဲ ၊ အိုကေရဲ့ လား" ဟု မေးလိုက်သည် ။

အိုကေပါတယ် ၊ ကျွန်မတစ်ခါမှ ဒီလောက်မပျော်ဖူးဘူး ဟု
တွေးရင်း "ဟုတ်ကဲ့ ၊ အိုကေပါတယ်" ဟု ဒိန်းက ပြန်ပြောသည်။ ။

ရစ်ချတ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး "ကောင်းတယ်၊ တို့ နှစ်ယောက်
စစ်တပ်ကို စောင့်နေစရာမလိုတော့ဘူး ၊ ကဲ... စကြစို့"

နှစ်ယောက်သား စားရင်းသောက်ရင်း
စကားတွေဖောင်လောက်အောင် ပြောကြသည် ။ စကားလုံးတိုင်းက
သူတို့ အား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပိုပြီး နီးစပ်လာစေသည် ။
အချစ်စိတ်ကလည်း ပိုပြီး ပြင်းပြလာသည် ။ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့
ရုတ်တရက်မိုးရွာချသည် ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
တစ်ကိုယ်လုံးရွဲနှစ်ကုန်သည် ။

ရစ်ချတ်က အားနာစွာဖြင့် "ခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒိန်း
၊ ဒီနေ့ နေသာမယ်လို့ သတင်းစာကပြောတာ ယုံမိခဲ့တယ် ၊ ကိုယ်တို့ ရဲ့
ပျော်ပွဲကလေးပျက်သွားမှာ ကြောက်တယ်"

ဒိန်းက ရစ်ချတ်အနားကပ်သွားပြီး လေသံဖြင့် "ဟုတ်တယ်နော်"

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တင်းတင်းဖက်ရင်း
အနမ်းချင်းဖလှယ်ကြသည် ။

"ကျွန်မအခန်းကို သွားမလား ၊ ရှင့်အခန်းကို သွားမလား" ဒိန်းက
ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည် ။

ရစ်ချတ် အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး "တကယ်ပြောတာလား ဒိန်း ၊
ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒါဟာ တစ်ညတာတည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး နော်"

ဒိန်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် "ဟုတ်ပါတယ် ၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်"

နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ချစ်သူနှစ်ယောက်

နှလုံးသားချင်း ဂဟေဆက်ကြသည် ။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်မေးပြီး ရင်ဖွင့်ကြသည် ။

မနက်မိုးလင်းတော့ မနက်စာပြင်နေသည့်ဒိန်းကို ရစ်ချတ်က မေးလိုက်သည် ။

"ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား ဒိန်း"

ဒိန်းက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

"မေးနေရသေးသလား မောင်ရယ်"

နောက် တစ် လ အ ကြာ မှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပသည် ။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနှင့် မိသားစုတွေ တော်တော်များများ လာရောက်ကြသည် ။ ဒိန်းက တစ်မျက်နှာလုံး ပီတိဖုံးနေသည့် ရစ်ချတ်ကိုကြည့်ရင်း ဂျစ်ပစီဗေဒင်ဆရာမကြီး၏ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဟောကိန်းကို သတိရပြီးပြုံးမိသည် ။ လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ပြင်သစ်သို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ထားသည် ။ သို့သော်လည်း ခရီးထွက်မည့်နေ့တွင် ရစ်ချတ်က အလုပ်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည် ။

"ဆောရီးပဲ ဒါလင်ရယ် ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ စီမံကိန်းအသစ်တစ်ခုပေါ်လာလို့ ကိုယ်ဘယ်မှ သွားလို့ မရတော့ဘူး ၊ နောက်တစ်လနှစ်လလောက်မှ သွားကြတာပေါ့နော် ၊ ခွင့်လွှတ်ပါအချစ်ရယ်"

"ရပါတယ် မောင်ရယ် ၊ မောင် အလုပ်အားတော့မှ သွားပါ"

"ဒါနဲ့ အချစ် အပြင်ထွက်ခဲ့ပါလား ၊ ကိုယ်တို့ နေ့လယ်စာသွားစားကြမယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ၊ ထွက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"အချစ် ပြင်သစ်အစားအစာကြိုက်တယ်နော် ၊ ကိုယ်သိတဲ့ နာမည်ကြီး ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ နောက်နာရီဝက်လောက်နေ ကိုယ်လာခေါ်မယ်"

နောက်မိနစ်သုံးဆယ်တွင် ဒိန်းကိုစောင့်ရင်း ရစ်ချတ် အပြင်ရောက်နေပြီ။

"ဟိုင်း . . . ဒါလင် ၊ ကိုယ်လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဖောက်သည် တစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ရဦးမယ်၊ သူက ဥရောပကိုထွက်မှာ ၊ ကိုယ်တို့ သူ့ကိုသွားနှုတ်ဆက်ပြီးမှ နေ့လယ်စာသွားစားကြမယ်နော်"

ဒိန်းက ရစ်ချတ်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး "အိုကေ ဒါလင်"

လေယာဉ်ကွင်းရောက်တော့ ရစ်ချတ်ကပြောသည် ။

"သူက ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာ ၊ ကိုယ်တို့ သူ့ကို ပြေးလမ်းပေါ်မှာ သွားတွေ့ရအောင်"

အစောင့်တစ်ယောက် သူတို့ ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ကန့်သတ်နေရာသို့သွားသည် ။ ထိုနေရာတွင် ချဲလင်ဂျာလေယာဉ်ရပ်ထားသည် ။ ရစ်ချတ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်ပြီးတော့...

"သူ မလာသေးပါလား ၊ ကိုယ်တို့ လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီး"

စောင့်နေကြမယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

သူတို့ လှေကားသို့လျှောက် လာပြီး ဇိမ်ခံလေယာဉ်ထဲ
ဝင်ထိုင်နေကြသည် ။ လေယာဉ်ကို စက်နှိုးထားသည် ။
လေယာဉ်မယ်လျှောက် လာပြီး

"မင်္ဂလာပါရှင်"

"မင်္ဂလာပါ" ရစ်ချတ်က ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

ဒိန်းကလည်း ပြုံးပြီး "မင်္ဂလာပါ"

လေယာဉ်မယ် လေယာဉ်ခေါင်းခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး
တံခါးပိတ်လိုက်သည် ။ ဒိန်းက ရစ်ချတ်ကိုကြည့်ပြီး "မောင်တို့
ဖောက်သည် က ဘယ်လောက်တောင် နောက်ကျနေဦးမှာ လဲ"

"သိပ်မကြာနိုင်ပါဘူး"

ဂျက်လေယာဉ်စက်သံ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည် ။ လေယာဉ်သည်
ပြေးလမ်းပေါ်တွင် စတင်ရွေ့လျားသည် ။ ဒိန်းက ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့
ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသည် ။

"မောင် . . . လေယာဉ်ပြေးနေပြီ"

ရစ်ချတ်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် "သေချာရဲ့ လား"

"ဟို မှာ အပြင်ဘက်ကြည့်လိုက်ပါလား" သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျားဖြင့်
"ပြော . . . ပြောလိုက်ပါ၊ လေယာဉ်မှူးကိုပြောလိုက်ပါ"

"ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ"

"လေယာဉ်ကို ချက်ချင်းရပ်ပါလို့ ပေါ့"

"ကိုယ်ပြောလို့ မရတော့ဘူး ၊ လေယာဉ်က အပေါ်ပျံတက်တော့မယ်"

ဒိန်းက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်ပြီး

"ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားမလို့ လဲဟင်"

"အို . . . အချစ်ကို ကိုယ်ပြောဖူးတယ်လေ ၊ ကိုယ်တို့ ပါရီကိုသွားမယ်လေ ၊ အချစ်က ပြင်သစ်အစားအစာ ကြိုက်တယ်ဆို"

ဒိန်းက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားပြီး

"ဟင့်အင်း မောင် ၊ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ အဝတ်အစားလည်း မလဲရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ မိတ်ကပ်လည်း . . ."

"ပါရီမှာ စတိုးဆိုင်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါတယ် ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဒါလင်"

ဒိန်းက ရစ်ချတ်ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး . . .

"အို... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မောင်ရယ်"

ရစ်ချတ်က ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် . . .

"အချစ်က ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ချင်တယ် မဟုတ်လား ၊ အခု ထွက်ရပြီလေ"